

2011/2012

UTRIP

OŠ BELTINCI

Glasilu učencev OŠ Beltinci

Izdala
OŠ Beltinci

Zbrala in uredila
Cvetka Rengeo
Danilo Lebar

Jezikovni pregled
Cvetka Rengeo

Računalniško oblikovanje
Danilo Lebar

Fotografije
Danilo Lebar

Tisk
Tiskarna S-tisk, d.o.o.

Beltinci, junij 2011

Vsebina

Začnimo z najmlajšimi	3
Bili smo v šoli v naravi na Pohorju.....	4
Naučili smo se opisovati	9
Imamo bogato domišljijo	13
Radi imamo počitnice.....	18
Naša doživetja	19
Lov za izgubljenimi rolerji.....	22
Ustvarjamo	23
Občutimo.....	27
Razmišljamo.....	31
Učimo se nemško	51
Učimo se špansko	60
O prijateljstvu	63
Za konec	65

Predgovor

Šolski zvonec bo kmalu zazvonil zadnjikrat v šolskem letu 2010/2011.

Šolske klopi se bodo spraznile, veselje, radoživost in
sproščenost pa se bodo preselili
na igrišča, gozdove, morje,
v hribe in planine.

Verjamemo, da bo nova številka šolskega glasila
OŠ Beltinci Utrip prijetno počitniško branje,
saj je v njem predstavljeno umetniško ustvarjanje
učencev OŠ Beltinci.

Upamo, da boste ob branju začutili mladostni utrip naše šole.
Naj vam brskanje po njem prežene dolgčas
ali vas popelje v spomine.

Pa vesele počitnice!

Začnimo z najmlajšimi

Aleš Močnik, 1.b

Lucija Pečnik, 1.c

Nika Maučec, 1.b

Staša Horvat, 2.c

PRVOŠOLSKA ISKRICA

Učiteljica: »Kaj pa se je tebi zgodilo?«

Učenec: »Padel sem na igralih.«

Učiteljica: »Te je bolelo?«

Učenec: »Ja, malo.«

Učiteljica: »Pa si jokal?«

Učenec: »Ne, samo solze so mi tekle.«

Bili smo v šoli v naravi na Pohorju

Najprej sem vstala in prebudila mamo. Potem sva se oblekli in odšli v šolo. Čakali smo na avtobus. Naenkrat se je avtobus pripeljal. Peljali smo se na Pohorje. Ko smo prispeli tja, smo spoznali gospoda Mira. Skupaj smo šli pogledat sobe. Potem smo šli na pohod. Pot do sladoleda je bila zelo dolga. Potem smo šli na večerjo. Drugi dan smo šli še na en pohod. Jahali smo tudi konje.

Nika Peterka, 2.a

Tia Horvat, 2.b

V sredo smo šli na Pohorje. Ko smo prispeli tja, smo se namestili v sobe. Potem smo šli v cerkev in pozvonili na zvon želja. Po petnajstminutnem odmoru smo šli na pohod. Proti večeru pa smo delali škratove hišice.

Zjutraj smo šli iskat škrate. Pa tudi konje smo jahali. Potem pa spet pohod. Na Pohorju mi je bilo zelo lepo.

Vanesa Pivar, 2.a

Na Pohorju je zelo lepo. Tam smo izdelovali škratove hišice. Videli smo škratove stopinje, ki so nas pripeljale do škrata. Šli smo na dolg pohod. Videli smo tudi pohorsko jezero. V njem živi povodni mož. V sredo zvečer je prišel gospod Franček in nam pokazal zanimivosti Pohorja. Imeli smo ples. Lepo mi je bilo.

Nejc Mataič, 2.a

Na Pohorje smo se peljali z avtobusom. Hodili smo na pohode. Tam smo jahali konja. Kosilo smo imeli v naravi. Tam smo videli tudi planinca Frančka. Izdelovali smo hišice za škrate. V sobah smo se igrali. Kupili smo si male igrače. Doživeli smo dosti zanimivega. Bilo je zelo lepo.

Ana Zadavec, 2.a

Ko smo prišli na Pohorje, smo šli v svoje sobe in čez nekaj časa smo šli na pohod. Zvečer smo imeli ples. Drugi

dan smo po zajtrku šli na pohod. Hodili smo dolgo. Med pohodom smo imeli kosilo v naravi. Jahali smo konja.

Blaž Zver, 2.a

Blaž Gomboši, 2.c

Na Pohorju smo se imeli zelo lepo. Spali smo v hotelu, jedli pa v Ruški koči. Videli smo umetno jezero. Šli smo na sladoled in dobili smo tudi spomin na Pohorje. Bili smo v cerkvi in ko smo šli ven, smo lahko pozvonili na zvonec in si nekaj zaželeli. Naredili smo škratove hiške. Drugi dan smo jih šli gledat in dobili smo bombone. Naučili smo se pesmico »Rdeč krog, belo oko, varno pripelje te na goro«.

Lara Škalič, 2.b

V sredo, ko smo prispeli na Pohorje, nam je gospod Miro pokazal, kje

bomo spali. Potem smo šli na kratek sprehod. Ko smo prišli nazaj, smo imeli 15 minut odmora. Potem smo šli na kosilo. Po kosilu smo šli na sprehod. Počasi smo prispeli do umetnega jezera, kjer živi povodni mož. Nato smo šli na dolg sprehod po Pohorju. Ko smo prišli nazaj, smo imeli malo odmora. Potem smo šli gradit hišice za škrate. Razdelili smo se v skupine. V moji skupini smo bile: jaz, Patricija, Tia, Ana in Kaja. Naredile smo hiško. Znotraj smo naredile hladilnik, mizo ter dva stola. Zunaj smo naredile trampolin in ležalnik.

Ko smo zjutraj vstali, smo spakirali kovčke ter odšli v škratovo deželo. Vsaka skupina je v svoji hiški našla vrečko bombonov. Potem smo šli jahat konje. Nato smo se počasi odpravili v hotel, vzeli kovčke in se odpravili domov.

Taya Cmager, 2.b

Prišel je dan, ko smo se z avtobusom odpravili na Pohorje. Ko smo prišli tja, me je malo zeblo, ampak to me ni nič motilo. Bila sem tudi malo presenečena, ko je učitelj Miro rekel: »Boste videli, kako imate lepe sobe.«

Potem smo šli v hotel, se razpakirali, si ogledali sobo in šli nazaj ven na sprehod. Tisti dan smo še naredili škratove hiške. Po večerji smo še imeli ples. Naslednji dan smo si ogledali jezero. Nato smo šli na travnik, kjer smo jahali konje. Na koncu smo spakirali svoje stvari ter se z avtobusom odpeljali domov. Bilo mi je lepo.

Klara Smej, 2.b

Lara Škalič, 2.b

Ko smo prišli na Pohorje, smo takoj vedeli, da je tam lepo. Bili smo v hotelu. Ob 7. ali 6. uri smo šli peš v škratovo kraljestvo. Izdelovali smo škratove hiške iz različnih stvari. V moji skupini so bile same punce. Ime jim je bilo: Tia, Patricija, Taya in Kaja. Ko je Taya prinesla črno debelo vrv, smo jo hitro dale na drevo. In potem smo šli na večerjo ter nazaj v hotel na

zabavo. Potem smo se šli umivat in spat.

Ana Tivadar, 2.b

Kaja Zver, 3.a

Ko smo prispeli, nam je učiteljica pokazala, v kateri sobi bomo spali. Nato smo šli gledat škratove hiše, katere so naredili otroci, katere so naredili otroci, ki hodijo v šoli v naravi. Tudi mi smo jih naredili in bile so zelo lepe, ker smo našli veliko zanimivih stvari. Bili smo tudi na pohodu in jahali konje. Ogledali smo si tudi Ruško kočo in staro cerkev. Na Pohorju smo bili dva dni. Naučili smo se tudi uganko. Dosti smo hodili in spoznavali naravo. Bilo je zelo lepo.

Patricija Erjavec, 2.b

Pot do Pohorja ni bila dolga. Bil je lep razgled na veliko mesto, ki se imenuje Maribor. Na poti do Pohorja sem sedel

z Aleksejem, na poti nazaj pa z Žanom. Videli smo tudi zgornjo progo tekmovanja Zlata lisica. Veliko smo hodili. Igrali smo se različne igre, kot so rokomet, metanje frizbija in dvobojevanje blejblejdov. V Ruški koči je bil avtomat, kjer so bili blejblejdi. V četrtek smo šli škratoma delat hišice, ki so bile iz palic. Zvečer je prišel na obisk planinec Franček, ki je največkrat prehodil Pohorje. Pokazal nam je veliko različnih slik. Na koncu je dobil učenec iz 4.b majhnega škratka, ker je imel rojstni dan. Preden je planinec odšel, smo poslušali še pesmi. V sobi sem bil z Aleksejem, Žanom, in Žigom. Pred spanjem sem jedel čips.

Čeprav smo zvečer pozno zaspali, smo se zjutraj zbudili veliko pred zajtrkom. Pogledat smo šli prejšnji dan narejene hišice, kjer so nam škratje v zahvalo v hišice dali veliko bombonov. Sobo smo pospravili in čas je bil za odhod. Moja mama ni vedela, da bomo tako hitro prišli, zato je malo zamudila.

Bilo je lepo, da sem prišel spet nazaj k svoji družini oziroma v svoj dom. V šoli v naravi mi ni bilo všeč, ker smo zelo veliko hodili. Všeč pa mi je bilo, da

sem spal nekje drugje, ne pri meni doma.

Blaž Berden, 4.c

Prejšnji teden smo bili na Pohorju. Ko smo prispeli, smo imeli malico pred hotelom Areh. Sledil je pohod. Videli smo veliko smrek. Tudi veliko mravljišč smo videli. Bili so veliki hribi. Ugotovili smo, da ima smreka okoli vej iglice, ki so zelo trde, storži pa visijo navzdol. Jelka ima iglice na levi in desni stani vejice, storži pa sedijo na vejah. Potem smo šli nazaj v hotel Areh in se igrali na trati pri Ruški koči. Vse skupaj smo hodili osem kilometrov. Sledilo je kosilo. Pokazali so nam pohodniške tablice, ki niso imele zapisanih kilometrov, ampak le ure.

Potem smo šli v Škratovo deželo. Škratoma smo naredili hiše in že je bil dan skoraj končan. Šli smo v hotel, nato pa na večerjo. Po večerji smo spoznali pohodnika Frančka, ki je prehodil Pohorje več kot 2000-krat. Povedal nam je, da so škrati veliki 28 centimetrov. Pokazal nam je slike in hkrati zavrtil glasbo. Tam smo bili eno uro, potem pa smo šli spat. Že je bilo jutro, zato smo se odpravili v Ruško kočjo na zajtrk. Sledil je ogled škratovih

hišic. Dobili smo bombone. Po ogledu smo se odpravili še na pohod. Na koncu smo dobili sladoled.

Vrnili smo se v hotel, kjer smo dobili škratke. Po krajšem sprehodu smo šli na kosilo, pospravili vse stvari v kovčke in odšli domov.

Rebeka Kurbos, 4.c

5. 5. 2011 smo se odpravili na Pohorje. Na šolski postaji smo se zbrali ob pol osmih. Med vožnjo smo se zabavali ali brali revije. Ko smo prispeli na Pohorje, je tam pihal veter in bilo je hladno. Po prihodu smo se najedli ter se primerno obuli in oblekli za pohod. Hodili smo po gozdni poti do konjev. Nekateri učenci so šli jahat. Ko smo šli nazaj, smo se ustavili na jasi, kjer smo imeli kosilo v naravi. To mi je bilo všeč, ker imam rada kosilo v naravi. Po kosilu smo se vrnili v hotel Areh. Tam smo se razpakirali in se šli igrat k Ruški koči.

Popoldne smo šli v gozd škratom delat hišice. Delali smo po skupinah. V skupini sem bila z Ano, s Katjo, Kristino, z Gajo, Nušo, s Tjašo in Špelo. Naša hišica je bila čudovita. Ko so učitelji prišli preverit hišice, se je naša podrla. Takrat smo odstranili vejice.

Po izdelovanju hišic smo šli na večerjo in po večerji je v hotel prišel planinec Franček, ki je Pohorje prehodil že več kot 2000-krat. Skupaj smo praznovali rojstni dan. Po predavanju smo vsi utrujeni šli spat.

Ko smo zjutraj vstali, smo se s sošolci šli obiskat po sobah. Potem smo se umili, oblekli in šli na zajtrk. Po zajtrku smo šli k našim hišicam in tam so nam škratje pustili bombone, ker so nam bili hvaležni. Sledil je pohod, po pohodu pa kosilo. Po kosilu je sledila igra pri Ruški koči. Kasneje smo si šli pakirat stvari, saj nas je čakala dolga pot. Ko smo si spakirali, smo šli na avtobus in se odpravili domov. Bilo mi je zelo všeč, ker smo se dosti zanimivega naučili.

Nuša Horvat, 4.c

Lana Panker, 2.b

Naučili smo se opisovati

OPIS SOŠOLCA

Mojemu sošolcu je ime Maj. Doma je v Bratoncih. Ima modre oči in rjave lase. Oblečen ima karirast pulover in modre kavbojke. V šolo se vozi z avtobusom. Vedno je nasmejan.

Jan Sreš, 2.a

Moji sošolki je ime Maja. Doma je v Lipovcih. Ima rjave lase in zelene oči. Oblečeno ima vijolično majico in modre hlače. V šolo se vozi z avtobusom. Vedno je vesela.

Živa Mataič, 2.a

Moji sošolki je ime Vanesa. Doma je v Lipovcih. Oblečeno ima belo majico in modro krilo. Ima svetle lase in zelene oči. Vstane zgodaj zjutraj. V šolo jo vozi mama. Rada se smeje.

Maja Miholič, 2.a

OPIS MAME

Moji mami je ime Miranda. Doma je v Bratoncih. Ima kratke rjave lase in rjave oči. Njena najljubša barva je rdeča.

Je farmacevtka. Dela v lekarni v Murski Soboti. Če smo pridni, je

vesela. Rada bere knjige. Imam jo zelo rad.

Maj Janža, 2.a

Moji mami je ime Renata. Ima rjave oči in kratke rjave lase. Moja mama rada kuha. Najrajši sem, ko mi peče palačinke. Mojo mamo imam zelo rad in je ne bi dal nikomur na svetu.

Mitja Marič, 2.a

Michela Žižek, 4.a

MOJA MAMA

Moja mama je stara štirideset let. Ima črne lase. Rada ima črno barvo. Igrala je harmoniko. Če pri harmoniki kaj ne vem, mi mama pomaga. Ime ji je Nataša. Mama doma kuha. Ima veliko dela. Rada

ima svojega moža. Njenemu možu je ime Srečko.

Niko Kavač, 3.a

Tia Horvat, 2.b

MOJ ATI

Moj ati je najboljši ati,
Vse ve in vse zna.

Če sem kdaj žalostna,
me po rami potrepnja,
Brateca in sestrico crklja
in mamici poljubček da.

Pridno dela noč in dan,
da kruh pri hiši je vsak dan.
Če kaj pri hiši se pokvari,
mojster ata to popravi.

Pa tudi strog zna biti,

pravi, da red pri hiši mora biti,
vsak naj svoje naloge opravi,
otrok naj uboga,
se igra in za seboj pospravlja.

Ati čas zame ima,
me s sankami po hribu zapelja.
Jaz pa drva zlagam,
rada mu pomagam.

Lea Horvat, 3.a

KAKO PREŽIVIM DAN

Ko vstanem, pojem zajtrk. Nato se umijem, oblečem in pripravim torbo. Odidem na postajo. Avtobus me odpelje v šolo. V garderobi čakam na pouk in se pogovarjam. V razredu se učimo. Imamo LVZ, MAT, SLO, SPO in GVZ. Ko se pouk konča, grem v podaljšano bivanje. Po podaljšanem bivanju me avtobus odpelje domov. Ko pride mama, je dneva konec.

Marko Rengeo, 3.a

MOJ PES

Imamo mladička. Ime mu je Nero.
Vsak dan nam skoplje jamo in rad grize copat. Vsak dan greva z očetom na sprehod s psom.

Danes smo šli z Nerojem v pasjo šolo. Ta pasja šola je v Beltincih. V šolo bomo hodili v sredo in nedeljo. Nero je star štiri mesece in ima črno dlako. Dlaka mu ne izpada.

Rok Gruškovnjak, 3.a

SRNA

Srna je sorazmerno majhna žival, visoka do petinsedemdeset cm. Tehta od petnajst – trideset kg. Dlaka po telesu je rdečkasta na glavi pa siva. Kožuh postane pozimi temnejši, na sprednji strani pa svetlejši. Zadnjica je bela. Rep ima kratek od tri do dva cm. Srna nima rogovja, jelen pa ga ima. Prehranjuje se z rastlinami. Mladiči imajo pegice. Srna je ljubka žival.

Zala Premoša, 4.a

POMLAD

Začela se je pomlad in vsak čas bodo zrasli zvončki. Cvetele bodo tudi vijolice, mačice in še nekatere rože. V gozdu so se iz zimskega spanja zbudile živali. Zdaj, ko je pomlad, bo bolj toplo, saj bo sijalo sonce. V naše kraje so se vrnila tudi

ptice selivke, ki so bile ta čas v toplih krajih. Dnevi bodo vedno daljši, noči pa vedno krajše.

Ines Tkalec, 4.a

Aleš Dravec, 3.b

Max Pozdrec, 3.b

POMLAD

Začela se je pomlad.
Ptički žvrgolijo,
otroci pa na travnike
se igrat hitijo.

Otroci so se sonca
razveselili,
kratke hlače in majice
so si nadeli
in v naravo pohiteli.

Tina Maučec, 3.a

MOJ BRATEC

Moj bratec Matic
je pravi tatic,
brez sesalca ne more,
vedno kakšno zagode.

Dudo ima zelo rad,
brez nje ne more spat.
Mami rad nagaja,
ves dan za njim pospravlja.

Kadar je bolan,
k igri vabimo ga zaman.
Zato veseli smo,
če zdravje služi mu zelo.

Moj bratec zlati je zelo,
zato ga rada imam srčno.

Maša Vnuk, 4.a

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je prav
poseben dar in
v njem se skriva čar.

A v njem niso
bombončki in igračke,
ampak tam prijatelji spijo,
ki s tabo veselje delijo.

Prijatelj je s tabo v
dobrem in slabem,
poleg tebe stoji
in te bodri.

Nikoli te ne
zapusti in ne
reče besede, ki boli.

Zala Janža, 4.a

Maja Legen, 2.c

Imamo bogato domišljijo

JAZ GASILKA

Kaj se je zgodilo meni kot gasilki? Manja gasilka zasliši močan zvonec ter sede v gasilski avto in se odpelje do požara. Tam najprej reši ljudi in pogasi požar. Vesela in srečna se odpelje nazaj.

Manja Klemenčič, 2.c.

Sem gasilka Staša. Vozim gasilski avto in rešujem ljudi. Pri delu potrebujem vodo ali peno. Gasim goreče hiše. To sem jaz. Gasilska Staša.

Staša Horvat, 2.c

MOJA PERESNICA

Moja peresnica je vijolična. Na sebi ima srčke in čebelico. V peresnici imam škarje, barvice in radirko. V peresnici imam vedno ošiljene barvice. Zadrگو imam z rožico. V peresnici imam nekaj skritih kotičkov.

Manja Klemenčič, 2.c

HECNE ŽIVALI

Živali so slon, žirafa in opica. Na sebi so imeli napako. Slon je imel

opičji rep namesto rilca. Žirafa je imela opičjo roko namesto kopita. Opica pa je imela rilec namesto repa. Bili so žalostni. Poklicali so čarodeja in ga prosili za pomoč. Čarodej jim je pomagal, da so bili spet pravi. V zahvalo so mu živali pripravile večerjo.

Katja Košec, 3.a

Ana Tivadar, 2.b

PIKAPOLONICA ŠPELA

Bila je pikapolonica Špela, ki je bila stara štiri leta. Rada je letala z mamo, ki ji je bilo ime Nina. Ko sta šli na obisk k teti Ani, je ta dala Špeli vrečko bombonov. Rekla ji je, naj jih razdeli prijatelju Janu in prijateljici Miji. Potem je Špela

poletela k prijateljici Miji in ji dala bombone Mija je bila zelo vesela. Špela in njena mama Nina sta malo bombonov odnesli še Janu. Tudi on je bil zelo vesel.

Lara Felbar, 3.a

GOZDNE VILE

Gozdna kraljica Klavdija je poklicala svoje tri najboljše vile: gobno vilo Mijo, rožno vilo Niko in vodno vilo Glorijo. Rekla jim je, naj pogledajo, če je v mestu izpolnjena vsaka želja, povezana z gozdom. In vse tri so poletele v mesto. A vse je bilo tiho. Do njih je priplaval oblaček prahu. Bil je zelene barve. Vile so se začudile. Ko je prah prišel do njih, so izgubile krila. Počasi so razmišljale, kako naj pridejo domov. Vodna vila Glorija je poklicala kraljico in ji povedala, kaj se jim je zgodilo. Kraljica je menila, da je to storil njen hudobni brat Maks. S svojimi močmi jim je kraljica naredila nova krila. Potem so Glorija, Mija in Nika odletele domov. Ko jim je kraljica razložila, zakaj je v mestu tako tiho, jim je podarila močnejša krila in nove

moči. Ko so drugič priletele v mesto, so srečale hudobnega kralja Maksa. Skoraj bi ga premagale, če ne bi za njimi stal njegov pomočnik in jih ujel v mrežo. Ko jim je na pomoč priskočila kraljica, so kralja Maksa z lahkoto premagale. V mestu so ponovno zažvrgoleli ptički in slišal se je pogovor ljudi. In vile so lahko spet izpolnjevale gozdne želje.

Iva Filip, 3.a

Tina Maučec, 3.a

NOČ

Noč je vsa črna,
siva in temna,
luna in mesec sanjajo
sanje.

Na nebu bedijo,
sanje želijo,

otrokom v postelji
očke zaprejo.

Zvezde bleščijo
se gori na nebu
in mesec blešči se
v nočni pozdrav.

Vsi že spijo,
le noč še bedi,
tiho za sabo
zaprimo oči.

Živa Ritlop, 3.a

VITIN HOROSKOP

Oven

Spoznali boste novo ljubezen, ki vam bo pomagala pri iskanju nove službe, ker se bo podjetje, v katerem delate, zaprlo in boste bankrotirali.

Bik

Dobili boste novo službo, ki vam bo šla dobro od rok in za to boste napredovali. Imeli boste svojo novo veliko hišo. Obogateli boste.

Dvojčka

Začeli boste tako lepo risati, da boste poslali najboljši slikar na svetu in zato boste postali najbolj slaven slikar na svetu.

Rak

Rak bo postal vaša najljubša žival. Dobili ga boste za rojstni dan.

Lev

Šli boste v Afriko in en lev se bo tako navadil na vas, da ga boste morali vzeti s seboj domov.

Devica

Uskladili se boste z naravo, zato boste imeli na vsaki polici same rastline. Na vsaki steni in po vratih boste imeli naslikane same rastline.

Tehtnica

Dobili boste novo službo. V lekarni boste tehtali.

Škorpijon

Umrla vam bo partner. Tako boste žalostni, da vam bo zlomilo srce, zato boste tudi sami umrli.

Strelec

Zaljubili se boste v 3 fante/dekleta in ne boste vedeli, kateri/katera je pravi/va. Nato boste spoznali novega/novo, ki bo pravi/a za vas.

Kozorog

Šli boste na kmetijo in dobili svojega kozoroga, ki ga boste od veselja vzeli domov.

Vodnar

Šli boste na morje in v živo videli morskega kralja.

Ribi

Na loteriji boste zadeli potovanje v London za 6 oseb in 4 živali. Nato pa boste še v SMS nagradni igri zadeli potovanje v London za 5 oseb in 1 žival.

Vita Karoli, 4.c

Žana Tivadar, 2.b

ZASPANOST

Zaspanost so le
zelo zaspaneeee sanje.
Te zaspane sanje
so le ena velika domišljija.

Primož Zavec, 4.a

LJUBEZEN

Ko pogledam tvoje oči,
zardim od ljubezni.
Ti si edina ljubezen,
ki jo imam rada.
Ti si žarek moje
ljubezni, ki
mi sije
noč
in
dan.

Nina Škerlak, 4.a

KAKO SE NAREDIJO ČAROVNICE

Potrebujem abecedo,
košček barve
in še zvezek.
Še par besed, povedi
da ne bi bili črnogledi!

Zdaj še malo domišljije,
ki okrog zvezka se ovije.
Zraven dodam še
brisalec in pero,
čira čara, zdaj pa bo.

Jure Miholič, 4.a

DOBROSRČNA MIŠKA TINA

Bilo je nekega jesenskega jutra, ko se je miška Tina vračala s sedemletnega potepanja po svetu. V daljavi je zagledala domači kraj, kamen se ji je odvalil od srca. Nihče ni verjel dobrosrčni miški, da se bo kdaj vrnila domov. Dobra, kot je bila, je po svetu pomagala vsem pomoči potrebnim in v zameno si je marsikaj prislužila.

V domačem kraju je najprej srečala tri lisičke. Ker so bile še majhne, si je mislila, da še niso zvite in prebrisane kot odrasle. Zvabile so jo v past in tako si je zlomila tačko. Prosila jih je, naj ji pomagajo vendar ji niso hotele, čeravno jim je miška ponudila plačilo za pomoč. Vse to je slišal zajček Pipi, skrit za grmom. Miški Tini je tiho zaklical, da gre po pomoč. Miško Tino bi skoraj pobralo od bolečin, ko je naenkrat v daljavi zaslišala sireno avtomobila, ki ga je vozil doktor jazbec Miha. Doktor Miha ji je hitro zašil rano, dobila je kar devet šivov.

Zajčku Pipiju je miška v zahvalo dala korenček in glej ga čudo. Ko je zajček odgriznil kos korenčka, je korenček zrasel nazaj. Zajček Pipi je vzkliknil: »Saj to je čarobni korenček! Komaj čakam, da me vidijo domači,« je še

zavpil in že ga ni bilo več. Ko je doktor Miha odložil miško Tino pred njeno hišo, mu je ta v zahvalo dala 12 zlatnikov. Tudi ti so bili čarobni in jih ni mogel nikoli porabiti.

Vse gozdne živali so kmalu izvedele, da se je miška Tina vrnila. Izvedele so tudi, da se dogajajo čudeži. Ena za drugo so prihajale k miški in se ji dobrikale. Vsaka bi rada imela nekaj kar ji ne bi nikoli zmanjkalo. Medved je prosil za skledo meda. Dobil jo je, še prej pa je moral mali miški Tini obljubiti, da bo vsem živalcam pomagal in da jih ne bo več ustrašoval. Obljubo je moral držati, če ne, bi mu meda zmanjkalo. Volku je dala čokoladno potico. Upiral se je in rekel: »Saj jaz jem meso ne potico.« Ko mu je miška Tina obljubila, da je nikoli ne zmanjka in da je bo dovolj zanj in za vse njegove prijatelje, se je volk Peter omehčal in privolil.

Od tega dne so imele vse živali pred volkovi mir. Tudi lisica Helena je potrkala na miškina vrata. Najprej se ji je opravičila, ker so njeni trije otroci bili tako nesramni do nje. Miška je že pozabila na ta neprijeten dogodek. Ponudila ji je košaro gozdnih jagod. Lisica Helena je morala mali miški Tini

obljubiti, da ne bo več hodila v sosednjo vas k ljudem po kokoši.

In tako je miška Tina naredila red v gozdu. Od tistega dne so bile vse živalce v gozdu prijazne drug do druge in so si med seboj pomagale. Vsi skupaj so bili srečni, še najbolj pa dobrosrčna miška Tina.

Sanja Šaruga, 5.a

Eva Tivadar, 2.b

Nuša Kolman, 2.c

Radi imamo počitnice

PRVOMAJSKE POČITNICE

V počitnicah sem bil pri mojem prijatelju Marku. Skupaj sva bila v kinu in sva gledala 3D film Rio. Prejšnji ponedeljek sem bil na rojstnem dnevu. V nedeljo sem bil na morju, kjer sem videl predsednika države. In tako so se počitnice končale.

Blaž Gomboši, 2.c

Luka Smej, 2.c

Med počitnicami sem barval jajčka. Dobil sem 14 kinder jajčk. Tudi učil sem se. Šel sem na rojstni dan k Lari. V soboto pa sem šel na predstavo v soboški grad. V ponedeljek je k meni prišel Matej. Brcala sva žogo. Počitnice so hitro minile in že sem v šoli.

Rok Forjan, 2.c

Prvo nedeljo sem dobil bejbled vrtavko. V sredo sem za dve noči prespal pri babici. Na drugi dan sem jo spet obiskal. V petek sem dobil nove copate. V soboto sem bil doma. Včeraj smo bili v McDonalds'u.

Benjamin Rajner, 2.c

Nuša Kolman, 2.c

Jaz sem med počitnicami šla z Urško in Renato v kino. Potem sem s Tomasom in Kajo skakala na trampolinu. Mama, oče in Nejc so pa sedeli. Zvečer sem mamopročila, če lahko grem na kres. A ni mi dovolila, ker je deževalo. Očka je pred večerom šel gledat tekmo. Tudi sladoled sem jedla.

Nuša Kolman, 2.c

Naša doživetja

BIL SEM JEZEN

Nekega dne se prišel v šolo. Bile sem zelo veseli, kajti vedel sem, da bo čez osemnajst dni moj deseti rojstni dan. Prišel sem v garderobo in čakal Tadeja. Takoj sem vedel, da bo počel nekaj smešnega. Ampak ni bilo tako.

Začel se mi je delati norca, kar me je zelo jezilo. Udaril sem ga, ker mi je nagajal. Prišli so drugi sošolci in naju začeli miriti, da se ne bi stepla do krvi.

Naslednji dan sva se pobotala. Bil sem zelo vesel, da sva zopet postala prijatelja. Oba sva bila zelo vesela. Rekel sem mu, da če mi ne bo več nagajal, ga ne bom več tepel. Ko sem bil jezen, sem vsakemu, ki me je kaj vprašal, rekel, da naj me pusti pri miru. Tako sem prizadel še veliko drugih učencev, ki so bili tam. Tudi Marko me je takrat vprašal, če se grem igrati. Odrnil sem, naj me pusti pri miru. To ga je zelo razžalostilo, saj se brez mene ni hotel igrati.

Med malico se mu nisem hotel opravičiti, kakor tudi on meni ne. Zaman sem čakal na opravičilo. Nobeden od naju ni popustil. Nisem zbral dovolj poguma, da bi se mu

opravičil. Prišel je zadnji odmor, še vedno se nisva drug drugemu opravičila. Izgubil sem dobrega prijatelja.

Naslednji dan, ko je Marko prišel v garderobo, sem hotel povedati, da naj prisede k meni. Takrat pa sem se spomnil spora prejšnjega dne. V glavnem odmoru sem ga le vprašal, če bi se hotel igrati z mano, a odgovor je bil ne.

Domov sem prišel ves žalosten. Mama me je vprašala, kaj je bilo. Povedal sem ji celo zgodbo. Rekla mi je, naj se mu opravičim in pokažem, da sem pogumen. Mamin nasvet sem upošteval in se prijatelju naslednji dan še zjutraj opravičil. Tako sem dobil nazaj svojega prijatelja.

Zdaj vem, kaj pomeni popustiti. To pomeni, da imaš veliko poguma, če se prvi opravičiš.

Blaž Berden, 4.c

INTERVJU Z DEJANOM ZEČEVIČEM

Pogovarjala sem se s slavnim koreografom in plesalcem Dejanom Zečevičem, ki je ustanovil svojo plesno šolo Zeko, v kateri tudi uči.

Kdaj ste začeli plesati?

Plesati sem začel 5. decembra pred devetimi leti.

Kdaj ste prvič nastopali?

Prvič sem nastopal po treh mesecih treninga, na odbojkerski tekmi v Murski Soboti.

Kdo je vaš vzornik?

Nimam nekega posebnega vzornika, ljudje, ki so dobri v tem, kar delajo.

Kaj vas je navdušilo, da ste ustanovili svojo plesno šolo?

Za ustanovitev plesne šole so me navdušili dobri rezultati mojih plesalcev, starši ....

S katero zvrstjo plesa ste se najprej začeli ukvarjati ?

Najprej sem se ukvarjal s sodobnim plesom, potem s hip-hopom, z breakdancem, jazz plesom in baletom.

Ali ste že osvojili naslov svetovnega prvaka in kolikokrat?

Naslov svetovnega prvaka sam nisem osvojil, so ga pa osvojili moji plesalci, in sicer dvakrat v breakdancu.

Kakšno počutje vas obdaja ob plesu?

Ob plesu me obdaja veselje.

Katera zvrst plesa vas najbolj navdušuje?

Najbolj me navdušuje hip-hop, breakdance, disco dance.

Kako se počutite, ko zmagate na tekmovanju?

Počutim se super, včasih komaj dan po tekmi razumeš, kaj se je zgodilo.

Kdo sestavlja vašo družino?

V moji družini sta 2 sestri ter starši, drugače pa imam punco, otrok pa še nimam.

Vaši cilji in želje?

Čim dlje plesati in naučiti plesalce veliko novih korakov.

Sara Zver, 5.a

Rok Forjan, 2.c

Staša Horvat, 2.c

Lov za izgubljenimi rolerji

Sanja Šaruga, 5.a

Ustvarjamo

JEDILNIK JOŽEFA MROŽA*

1. dan

- zajtrk: živ morski pes, dimnik
- kosilo: šola, kit
- večerja: 8 knjig, ribe

2. dan

- zajtrk: 5 kg sladoleda
- kosilo: celo morje
- večerja: kaminska peč

3. dan

- zajtrk : tju lenj
- kosilo: pingvin
- večerja: omara s smetmi

4. dan

- zajtrk: Italija
- kosilo: Hrvaška
- večerja: Indijski ocean

5. dan

- zajtrk: trije stoli in gasilni aparat
- kosilo: stadion Camp Nou
- večerja: drevo in Tihi ocean

Kuhar: Sašo Zadavec, 6.a

*Besedilo je nastalo kot poustvarjanje po obravnavi pesmi Ksenije Šoster

Olmer Mrož pri pouku slovenščine v 6.a.

MOJ RAP

Jou jou jou
 san prišeu domou, san jedeu fižou,
 se posrau na stou,
 oče me je nagnau, jou jou.
 Me je sosed pozvau, če san za en šou
 pa san hitro dejau,
 njegovo kolau se na glavau postau
 pa bo imel hitro en šou, jou jou.

Vid Smodiš, 6.a

PISMO

Nekoč, davno je že tega, je pismonoša prinesel pošto. Med to pošto je bilo nekaj zame. To je bilo pismo. Na pismu je pisalo, da je pismo od sošolke Martine. Pisalo je, da me prosi, če bi šli v kino, saj bi se sprostila, ker se ji je zgodilo nekaj strašnega. V kino sva šli čez pol ure. Gledali sva film Marmaduke. Bil je zelo smešen. Marmaduke je bil pes, ki je nagajal svoji družini.

Liridona Zumeri

Ko se je film končal in sva odšli domov, je bila Martina še zmeraj žalostna. Potem sem jo vprašala, kaj je narobe. Ampak mi ni odgovorila.

Čez nekaj časa pa je le odgovorila.
»Zgodilo se je, da mi je danes zjutraj
...

Sonja Kous

Padel v naročje živ pes in to prav tak pes, kot sem ga gledala v kinu. Bil je zelo lep ter smešen. Imel je Supermanovo rutico in čevljičke. Prinesel mi je vse, kar sem si zaželela, torej je izpolnjeval želje. Od takrat naprej sem bila vedno srečna.

Vid Smodiš

Nekega dne sem se zaljubila v Jana. On pa je bil zaljubljen v drugo. Psa sem prosila, naj začara, da se bo Jan zaljubil vame.

Leon Dugar

Toda tega mi ni mogel izpolniti, zato sem ga ubila. In od tega trenutka sem žalostna. Ah, pozabi. Se bom pač morala sprijazniti z večno žalostjo.« In je odšla. Jaz pa sem razmišljala, kako jo razveseliti, in tedaj se mi je posvetilo ...

Saša Karajica

Vedela sem, da ima Martina čez nekaj dni rojstni dan, zato sem se odločila, da ji pripravim nepozabno zabavo za

rojstni dan, ki se ji bo za vedno vtisnila v spomin.

Teja Maučec

Martino sem s tem zelo razveselila, zato je bila vedno moja prijateljica.

Liridona Zumeri

Besedilo je nastalo v delavnici ustvarjalnega pisanja, avtorji, ki so pod posameznimi deli podpisani, so učenci 6. a razreda. Nastalo je tako, da ga je eden od učencev začel, v tem primeru Liridona, ostali so ga kot v štafeti po vrsti dobili.

Prebrati so morali predhodno zapisano in dodati svoj del. Zaključil ga je tisti, ti ga je začel, ko je tekst naredil cel krog.

Marcel Tratnjek, 7.b

SAMOGOVOR S PREGOVORI

Bil je lep sončen dan,
ko s trebuhom za kruhom
sem se podal.

“Ne hvali dneva pred večerom«,
sem si dejal,
ko kot kup nesreče sem sam ostal.

Saj prazna vreča ne stoji pokonci,
v daljavi že oglašajo se nočni zvonci,
pred mano pa so prazni lonci,
v žepu pa še vedno niso novci.

Še vedno tavam sem ter tja,
da ljubo doma, kdor ga ima,
spoznam, ko izgubljeno tavam
proti koncu sveta.

Nesrečen proti domu se podam,
čeprav sem rekel,
da nikoli se ne vrnem,
četudi samo travo jem.

Prekmalu sem spoznal,
da zarečenega kruha se največ poje,
da doma je najlepše
ugotovim, ko v sobi že sedim.

Jernej Jerebic, 6.b

MED HERTO IN BERTO

Herta: Oh, našemu Tinčku pa
poštevanka nikakor ne gre v glavo.

Berta: Tudi naš Tonček si zmeraj lomi
jezik s slovenščino.

Herta: Ja, saj je Tinček tako
samovšečen, da ne vidi dlje od
svojega nosu.

Berta: Seveda, ti otroci zmeraj visoko
nosijo nos.

Herta: Včasih sploh ne vedo, kje se jih
glava drži.

Berta: Ja, saj so tako navihani, kot da
jim manjka eno kolesce v glavi.

Herta: V šoli tako ali tako poslušajo
samo z enim ušesom.

Berta: Zato pa učitelji tako vpijejo kot
jesiharji.

Herta: Marsikaj bi si mogli zapisati za
uho.

Berta: Vendar jim le bedarije hodijo
po glavi .

Herta: Zato bi jih bilo pa treba prijeti za ušesa.

Berta: Mi pa smo morali nekoč imeti zavezana usta.

Herta: Zdaj pa že brez potrebe obračaš jezik .

Berta: Daj zapri že enkrat usta.

Nuša Tkalec, Saška Maučec, 6.b

V KRALJESTVU MORJA

V morju živi sinji kit,
gospod, ki ima strašen apetit,
tukaj živi še meduza Martina,
ki je gospa jako fina.

Tam je še morski konjiček Metod,
ki rad zaplava na dolg sprehod,
da našel bi prijateljico zvesto,
izbrano svojo kraljico morsko.

Tudi rak Niko živi tam,
je pravi morski poglavar,
s srcem delu je predan
in je zelo vljuden občan.

V kraljestvu zelo priljubljena
je želva Jena,
še danes neporočena,

a od vseh najbolj zaželena.

In ko se skupaj združijo,
se orkestru pridružijo,
v katerem je zborovodja Fridolin,
edini talentirani delfin.

Nuša Tkalec, 6.b

KO BOM VELIK

Ko jaz velik bom,
o meni govorilo se bo.
Na harmoniko igral bom milo,
da veliko bom dobil plačilo.

Mogoče izbral bom drug poklic,
mogoče zbudil 112 me bo klic.
Gasilec bom postal,
uniformo na telo bom dal.

Morda pa policist bi bil,
da falota bi lovil,
ki je prekrške naredil,
da bi se v ječi ohladil.

Najraje pa doma bi ostal,
nobenega dela ne bi izbral,
toda kako brez dela bom živel,
saj denarja ne bom imel.

Jernej Jerebic, 6.b

Občutimo

Z ODBOJKARSKO EKIPO NA KITAJSKO

Z odbojkarstvo ekipo iz Murske Sobote smo bili na Kitajskem. Bilo nas je trinajst. Pridružili sva se jim tudi midve z mamó.

Let do Pekinga in nato do Bautaua je bil miren. Takoj so nas odpeljali v hotel, kjer smo se namestili.

Naslednji dan , ko smo bili vsi spočiti in naspáni, smo se odpravili po mestnih ulicah do trgovine Spar. Ko smo tako hodili po zapleteni trgovini, smo zagledali veliko novih športnih pripomočkov.

Prva stvar, ki mi je padla v oči, je bila rolka, ki je imela le dve kolesci in na njej si moral stati bočno. Z ostalimi dekletí smo si jo ogledale in šele nato pogledale na ceno. Stala je 280 juanov, kar je pri nas 35 evrov. Zdelo se mi je kar draga in ker je bil komaj prvi dan, si je še nisem hotela kupiti.

Ko smo se odpravljali nazaj v hotel, smo morali čakati pet minut , da smo sploh lahko prečkali cesto. V tem času smo opazili majhne otroke, ki so se kar preveč elegantno vozili med parkiranimi avtomobili z rolko, ki sem si jo prej ogledovala. Bila sem malce

ljubosumna na njih, ker so se tako preprosto vozili z njo.

V hotelu smo se ob pozni uri odpravili spat. Naslednje jtro so mama, oče in Marjan odšli že zgodaj v bolj oddaljene ulice kupovat spominke. Me smo med tem časom gledale televizijo in se sprehajale po hotelu.

Končno so se po nekaj dolgih urah naši nakupovalci le vrnili. S seboj so prinesli veliko spominkov in tudi rolko, ki smo si jo z zanimanjem ogledovali. Bila sem vesela, da sem jo dobila. Stekla sem h Klari, ki je bila v sosednji sobi in zaklicala: »Klara, pridi, da preizkusiva rolko!«

Vedela sem, da bo takoj navdušena in že sva se že učili rolanja. Najprej je bilo zelo čudno , ampak sem se hitro navadila. Čez nekaj časa nama je s Klaro šlo odlično s potiskanjem ob steno.

Klaro sem odpeljala na hodnik pred dvigala. Ta pa so prispela ravno tisti trenutek, ko sem Klaro narahlo potisnila. Zavpila je: »Ne!«Nato se je zgodil padec. Padla je na rit, rolko pa je odneslo v steno.

Vsi prispeli v dvigalu so bruhnili v smeh, tako kot tudi midve. Tisti večer smo se še vsi smejali njenemu padcu.

Sama sem se rolko naučila voziti šele, ko smo se vrnili domov. Seveda sem novo umetnino z nenavadno rolko pokazala tudi sosedom, ki pa so bili zelo nestabilni na njej. Nihče se ni mogel niti postaviti nanjo. Jaz pa sem bila ponosna, da sem se naučila nekaj novega.

Eva Hochstätter, 7 c

Megi Rosič, 7.b

RAZVESELILA SEM SE ...

Bile so počitnice in bližal se je moj rojstni dan. Zelo sem se ga veselila, ker sta mi starša obljubila, da mi bosta kupila psa.

Dan se je pričel s svežim pomladnim jutrom. Kar vrglo me je iz postelje, ko sem zaslišala mamine klice iz kuhinje:

“Katja ! Si že vstala ? Pridi na zajtrk, ker se ti bo drugače mleko shladilo. Si pozabila, da gremo na izlet?” „Izlet?“ sem pomislila. „Aha! To je presenečenje!“

Kot blisk sem stekla po stopnicah navzdol. V nekaj minutah sem se najedla ter se sunkovito oblekla v trenirko. „Mama? Kaj pa bomo vzeli s sabo?“ me je zanimalo. „Ti kar vzemi povodec, ovratnico in nekaj priboljškov,« je odvrnila z nasmeškom na ustih.

Do zdaj se mi je vse zdelo skrivnostno, zdaj pa se mi je posvetilo, da gremo po prikupnega majhnega psička, ki bo samo moj. „Juhu! To bo lepo!“ sem pomislila. Čez čas smo vsi zbrani sedeli v avtu. Mama je s sabo vzela še rjuho in malo vode. Bratcu pa ni bilo nič jasno. Le začudeno je strmel skozi okno avtomobila in opazoval svet okoli sebe. „Ja, kam pa gremo?“ je naposled le vprašal. „Boš videl. Tam bomo nekaj kupili. Všeč ti bo!“ sem mu stvari nekoliko razložila. Sama sem bila vsa iz sebe ter komaj čakala, da prispemo.

Ustavili smo se nekje bogu za hrbtom. Vem le, da so bile hišne številke pomešane in da je bilo veliko kmetij, ki so oddajale prijeten vonj. »Tukaj smo,« je naposled izjavil oče. In res. Prav zares smo bili na pravem mestu.

Oče je stopil do lastnika psičkov ter ga takoj ogovoril. Čez čas sta že zavzeto klepetala. Jaz pa sem z bratcem stekla do ograde, v kateri so spali siti psički. Takoj sva jih vzela enega po enega v naročje. „Mami! Jaz bi imel vse!“ je zavpil bratec. Mama pa mu je rekla: „Izbrali bomo le enega.“ In tako je tudi bilo. Mama je izbrala psičko, ki je bila najbolj zaspana. Plačali smo, sedli v avto in se odpeljali. „Ime ji bo Tara,“ je dejala mama in bila ponosna na lepo ime. „Ne! To je grdo ime. Tara! Fuj! Tako ji že ne bo ime! Jaz si tega imena ne bom mogel zapomniti! Naj bo raje Luna ali pa Rex!“ je bil nezadovoljen bratec. Meni pa je bilo zelo prikupno. Ko smo se pripeljali domov, je mama postavila psičko na tla in ji kazala pot do pasje ute. Tara je bila tako nerodna, da je padla v uto. Vsi smo se zasmeli. Le njej ni bilo nič jasno. Naslednje dni je samo spala in spala, kar me je jezilo, ker sem se hotela z

njo igrati. Včasih je ponoči tulila, ker je pogrešala svojo mamo.

Tara je zdaj že velika, vendar tudi kdaj nagajiva in celo poredna. Vseeno pa jo imam zelo rada. No, ne samo jaz. Mislim, da vsi, ki jo poznajo, menijo enako. Nekoč pa, ko je bila pri meni moja prijateljica, je Taro nekaj pičilo in je ponorela ter Maji raztrgala majico. Vendar je to že druga zgodba...

Katja Gomboši, 7.a

Doroteja Kuzma, 7.b

ŽIVLJENJE

Življenje je kot fizika zapleteno,
včasih obarvano zlato-rumeno,
drugič ovito v megleno črnino.

Za življenje ni neskončnega računa
in včasih namesto morja razuma,
dovolj je le en sam kanček poguma.

Življenje se s starostjo zapleta,
v otroštvu brezskrbno s pticami leta,
z leti pa se s samimiskrbmi prepleta.

A nekaj na svetu še je ljudi,
ki žive življenje brez krivih poti,
preprosto, lahkotno in brez skrbi.

Niki Hüll, 8.a

ŽIVLJENJE JE ...

Življenje je učilo napak,
ki nas opozarja, da naredimo
stvari prav. Je pot, na katero
poda se vsak sam.

Dogoreva kot goreča sveča,
a včasih preveč zaboli
in velike rane pusti.

Drugič pa na našem obrazu
velik nasmeh pusti.

Urška Raduha, 8.b

Življenje je eno samo učenje,
je dolgočasno, če ga tako naredimo
in čudovito, če ga prosto živimo.

O življenju razmišljajmo kot o
največjem daru!

Življenje je eno samo.

V življenju se lahko učimo
in uživamo hkrati,
v mladih letih delaj,

da boš na stara lahko užival.

To življenje, ki ga imaš, je edino,
zato ga ne zapravi!

Gašper Ružič, 8.c

ZAČUTILA SEM DOMOTOŽJE

Bilo je nekega jasnega sončnega
jutra, ko me je oče odpeljal na
avtobusno postajo v Murski Soboti.
Tam je namreč bil odhod v Baško.
Zbralo se nas je kar veliko otrok in, ko
je bil čas, smo krenili na pot.

Že na avtobusu sem začutila
domotožje in prevzel me je strah.
Toda pot je bila dolga. Spoznala sem
veliko dobrih prijateljev. Prepevali
smo in se pogovarjali, čas je tekkel in
pozabila sem na domotožje.

Ob prihodu na cilj pa me je znova
prevzela mrzlica strahu. Za trenutek
sem se ustavila in pomislila, da bi

poklicala starše, naj pridejo pome. Toda premislila sem si. Ob pogledu na morje in vse tiste otroke, ki so končevali izmeno v Baški, sem znova začutila toplino v srcu in bila prepričana, da bo to ena največjih dogodivščin, ki sem jih kdaj doživela. Kajti počitnice brez staršev so res nekaj neverjetnega! Kljub zadovoljstvu, ki me je spremljalo tekom dne in ob množici razburljivih doživetij, me je zvečer v postelji objela žalost. Pomislila sem na dom, starše, predvsem pa na svojo malo ljubko sestrico. Kljub temu, da me kdaj pa kdaj razjezi, jo imam neizmerno rada. Tisti trenutek bi si jih želela objeti in biti v varnem zavetju doma. Drugi del misli pa mi je bežal novim dogodivščinam naproti. Sonce, morje, prijatelji, igre in ljubezen so odtehtali vso žalost. Mešani občutki so se podili v moji glavi in mi prinesli spanec.

Z jutrom je vsa otožnost noči izginila, tudi kakšna potočena solza se je posušila. Sonce, ki je obsijalo novi dan, je prikradlo veselje in nova pričakovanja v moje misli in niti upala nisem pomisliti, kaj mi bo spet prinesla temna noč.

Tjaša Grah, 9.b

Razmišljamo...

ŽIVLJENJE - REČNA STRUGA?

Življenje je kot voda; nekje izvira, išče in ubira svojo pot ter se na koncu steče v morje, kjer najde svoj mir.

Rodimo se, vsi bližnji so veseli, te obiskujejo in ti nosijo vse mogoče stvari. Ampak po nekaj letih na vse to pozabijo. Nekateri pa se rodijo bolni in jih ne marajo prav vsi, a nikoli ne pomislijo, da je to del življenja in da so prizadeli tudi sebe, svoje srce, ko so zviška pogledali na bolečino drugih. Ne pomislijo, da vsi živimo neko življenje in kaj kmalu se nam lahko zgodi, da smo tudi sami v očeh drugih ljudje z napako.

Biologi bi rekli, da je življenje stanje, po katerem se organizmi razlikujejo od neorganskih teles. Po eni strani imajo prav, po drugi pa ne pomislijo, da je življenje ena velika pustolovščina.

Pisatelji bi mislili prav nasprotno in bi si življenje predstavljali bolj v umetniškem smislu. Rekli bi: "V življenju je tako kot na nebu, medtem ko nekatera ozvezdja na eni strani zahajajo, na drugi vzhajajo nova."

Otrok bi rekel preprosto, da je življenje to, da živiš in se zabavaš. Moje mnenje pa je, da če to združiš, dobiš to, kar si želiš: življenje, ki si ga predstavljaš v vseh pogledih.

So pa tudi ljudje, ki jim življenje ni mar. Če bi takšnega človeka vprašal, kaj je življenje, bi ti verjetno oddal prazen list papirja, toda ne zato, ker se jim v življenju ni nič zgodilo, ampak ker so življenje hoteli urejati samo po svoje, kar pa seveda ne gre.

Če hočemo, da bo življenje lepo in edinstveno, moramo biti vsi srečni, saj smo čudeži tega sveta.

Si pa želim, ne glede na dolžino moje struge, da bi bila moja voda vedno pitna in da bi se ljudje radi ustavljali ob njej in bi se pri kopanju v njej nabrali veliko moči.

Marsel Kolar, 9.a

...O SVOJI PRIHODNOSTI

Prihodnost je za vsakega od nas velika uganka. Nikoli ne vemo, kje, kdaj in kaj se nam bo zgodilo in kam nas bo življenje pripeljalo. Vsak izmed nas pa bi naj vedel, kakšne so njegove poklicne sanje.

Ko sem bila majhna, sem sanjala o tem, da postanem igralka, ki bo pobirala najprestižnejše nagrade. Ko sem dopolnila še nekaj let, sem sklenila, da postanem balerina, ki bo po celem svetu osvajala odre z najtežjimi plesnimi gibi. Sedaj, ko končujem zadnje leto osnovnega šolanja, pa se odločam za sanje, ki me bodo popeljale v svet politike. Nekoč bi rada zasedla stol županje ali se podala v še «višjo» politiko.

Ta poklic me privlači zaradi tega, ker bi rada, da si me ljudje zapomnijo po mojem dobrem delu za njihovo življenje. V svojem poklicu bi zastopala svoj narod in jih popeljala v širši svet ne le državnih meril, temveč preko polja, preko belih oblakov v svet svetovnih meril. Biti politik nikakor ni lahko delo. Ljudje imamo različna mnenja, kakor je tudi prav, zato včasih pride do preprirov in sovraštva.

Ta poklic mi bo postavljali različne zanimive, včasih tudi neprijetne izzive, ki jih bom mogla opraviti, čeprav vsemu narodu ne bo všeč.

Moja družina me pri tem podpira, a nihče ne pravi, da bo vedno lepo.

Tega se tudi sama zavedam in to me spravlja občasno v dvome o moji odločitvi. Ker sem včasih premalo vztrajna, kdaj pa kdaj tudi malo neresna, se bojim, da kljub podpori moje družine ne bom uspela. Precejšnji navdih pa mi daje stric, ki trenutno opravlja delo župana, in vidim, da v tem zelo uživa in upam, da bom nekoč tudi jaz.

Pred mano je dolga pot izobraževanja in še toliko daljša pot do uresničitve sanj.

Veliko ljudi pravi, da politiki gradijo mostove tudi tam, kjer ni reke. Želela bi profesionalno in zaslužno graditi mostove na podlagi pravice in poštenosti.

Pričakujem tudi dober zaslužek, kar je dandanes zelo pomembno. Z denarjem bi rada obiskala svet, tudi preko naših polj, in spoznala ljudi širom sveta. Zgradila bi si hišo in kupila vikend ob našem slovenskem morju za počitek od napornih tednov. Nekoč so bom verjetno ustvarila tudi družino, a je zaenkrat na prvem mestu moja kariera.

Bliža se čas, ko bomo v šoli izpolnili obrazce za nadaljevanje šolanja.

Zaenkrat sem izbrala gimnazijo Franca Miklošiča v Ljutomeru. Tam bom začela graditi svoje sanje in močno si želim, da mi bo uspelo, rabim le voljo in moč pa bo pot najdena.

Na koncu koncev se vsako dobro in trdo delo obrestuje.

Klara Filip, 9.a

Veronika Smodiš, 7.b

Že od nekdaj sem se spraševal, kakšen bom v prihodnosti. Bom imel brado, si bom spremenil ime? Na to še nisem pomislil, do sedaj.

Ura se je vrtela in se še bo v mojem življenju. Moj čas še ni minil, dokler v življenju ne storim nekaj

pomembnega, nekaj, kar si bo vredno zapomniti. Glede na moje ocene, me vsak učitelj vpraša, ali grem v gimnazijo Ljutomer ali Mursko Soboto. Nobeden me pa ni vprašal, kaj me veseli.

Nekateri me vidijo v službi kot uspešnega podjetnika, oblečenega v lep črn suknjič, jaz pa si mogoče želim le zelenih planinskih pašnikov, črede ovac v beli zapacani majčki. Vidijo me tudi kot uspešnega glasbenika z veliko koncerti, jaz pa si mogoče želim le majhnih ustnih orglic, miru ob lepi deroči modrozeleni reki.

Mama mi vedno pravi, naj se učim, da ne bom kot čistilka; vendar v današnjem času najdeš prej službo kot čistilka ne pa izobraženec.

Svet se spreminja. Prav tako ne vidiš na nebu vedno enakih oblakov. Zakaj? Oblaki gredo z vetrom, ki jih spreminja, prav tako gredo mi s časom, ki nas spreminja, zato si človek ne more zastaviti točne prihodnosti.

Vas zanima, kakšna bo moja prihodnost? Ne morem vam povedati. Moje življenje bom pustil,

naj teče kot reka, ki si sama uravnava strugo, dela mrtvice in rokave.

Torej, kakšen bom v prihodnosti? Želim si le, da bi bil svoboden.

Hodil bom tako, kot me bodo nosile noge, tja, kamor me bodo ponesle, govoril tako, da me bodo vsi razumeli in razmišljal s svojo glavo.

David Duh, 9.b

Šolsko leto se bliža koncu in s tem bo tudi konec mojega devetletnega osnovnošolskega izobraževanja. Pred mano so odprta velika, povsem tuja vrata, ki me vodijo v novi, nepoznani svet, katerega se veselim, a hkrati tudi bojim. Kam v srednjo šolo? Sem se prav odločila? Mi bo uspelo? Si bom izbrala pravi poklic? Vsa ta vprašanja in še mnoga druga se mi podijo po glavi, kakor oblaki po nebu. Že od majhnih nog sanjam, da, ko bom »velika«, bom postala vzgojiteljica oz. učiteljica. Zelo rada imam otroke in v njihovi družbi se počutim srečna in svobodna. A do tja je še dolga, povsem neznana pot, z velikimi pričakovanji in željami. Za svojo prihodnost in poklicno pot se trudim že sedaj, kajti zavedam se, da se z veliko truda daleč pride. Želim si, da bi v srednji šoli dobila štipendijo, a

to ni pohlep po denarju, materialnih dobrinah, štipendija se mi zdi dokaz mojega truda in garanja v osnovni šoli in naprej tudi v srednji.

Septembra bom odprla novo knjigo s povsem praznimi stranmi, ki me bo spremljala v srednješolskem izobraževanju. S tem, da bom šla v srednjo šolo, bom dobila več svobode, postala bom bolj zrela in odgovorna oseba, ki se bo še bolj kot zdaj borila, da pride do zadanega cilja – poklica. S starši se veliko pogovarjam o novem, meni, kakor tudi njim neznanem svetu – srednji šoli. Vidim, kako jim ni vseeno, da odraščam, se osamosvajam in grem v novi svet, svojim ciljem naproti.

Ali je bo uspelo? Je družba ne bo spremenila? Bo še naprej takšna, kot je bila do zdaj? Vsi ti dvomi in vprašanja se jim lovijo po glavi in s strahom v očeh zrejo meni in moji prihodnosti naproti. Prepričana sem, da bom s svojim delom, zrelostjo in velikodušnostjo prišla do zadanega cilja in si ustvarila lepo prihodnost, za katero se trudim že sedaj.

Kam oblaki, preko polja, kam? Z mano v svet seveda. Preko polja,

morja, širnemu obzorju naproti z velikimi željami, s še več dela. Upam, da bom tudi jaz nekoč tako visoko, kot so oblaki.

Da bom srečna in zadovoljna hodila po našem zelenem planetu in s svojim delom, voljo in veseljem osrečevala ljudi okrog sebe in staršem dokazala, kako odgovorna in zrela oseba postaja njihova hčerka. Z veliko truda, a počasi se daleč pride...

Tina Gruškovnjak, 9.a

Aljoša Žižek, 7.b

Le kaj mi prinaša prihodnost, je vprašanje, ki si ga pogosto postavljam. Kako živeti čim bolj lagodno in brez finančnih težav, so sanje vsakega mladega človeka. Vendar, kako to doseči? Kako živeti in kaj postati, da bi se v tej civilni družbi lažje prebijal skozi življenje?

Odločitev za to je seveda odvisna od posameznika. Vsak otrok si v poznem otroštvu ustvari neko "skico" življenja, kaj bi rad počel. Nekateri si trdno zastavijo cilje, ki jih spremljajo skozi celotno šolanje, nekateri pa si skozi odraščanje vedno znova postavljajo drugačne cilje. Seveda to vpliva na samozavest človeka.

Človek, ki točno ve, kaj bi rad v življenju postal, ima določen cilj, je veliko bolj samozavesten, kajti pripravljen je storiti vse, da bi svoj cilj le osvojil.

Jaz sem kot majhna deklica sanjala, da bom zdravnica. Mogoče je na moja mišljenja vplivala tudi mama, ki je po poklicu medicinska sestra in mi je kot otroku občasno domov prinesla kakšno injekcijo ali kaj podobnega. Cele dneve sem norela s tistimi medicinskimi pripomočki in "ozdravljala" starše. Skozi moje odraščanje pa so se moji cilji glede poklica izmenjevali. Spomnim se, da sem še pred kratkim bila v dvomih glede poklicne smeri. A sedaj je to mimo.

Imam zastavljen cilj. Zelo rada imam majhne otroke, zato bom šolanje nadaljevala po tej poti. Želim postati vzgojiteljica predšolskih otrok. Po končani srednji šoli na gimnaziji, kamor srčno upam, da bom sprejeta, želim študij nadaljevati v tej smeri.

Seveda sem se glede šolanja najprej posvetovala s starši in z znanci, ki so mi ponudili svojo pomoč in podali svoja mnenja, izkušnje. Bila so tudi manjša nesoglasja in nestrinjanja, a vse to je že za nami. Spoznala sem, da je moja prihodnost odvisna le od mene, drugi mi na življenjski poti lahko samo pomagajo ali svetujejo. In tako je padla odločitev: postala bom vzgojiteljica otrok.

Za zdaj še nimam nobenih večjih težav glede šolanja in upam, da tako tudi ostane. Imam pa še eno veliko željo. Ob študiju si želim ustvariti svojo družino.

Že od nekdanj sanjam o dveh otrocih in fantu, ki me bo razumel in mi izkazoval ljubezen. A za vse to je še čas. "Najprej šolanje, šele potem zabava", kot pravi moja mama. In prav ima. Najprej moram dokončati šolanje, časa za zabavo in

"odštekane" trenutke bo še na pretek.

Lepo je, da ima človek že vnaprej postavljene cilje, katerim kasneje tudi sledi. Tak človek bo na svoji življenjski poti bolj uspešen. Jaz torej imam zastavljene cilje, vendar se tu spet pojavi prejšnje vprašanje: le kaj mi bo prinesla prihodnost?

Morda se bodo izpolnila moja pričakovanja, morda kaj drugega? Ne vem, mogoče... Vem pa, da se bom za svoje cilje morala pošteno potruditi in boriti.

Življenje je polno presenečenj, vse se zgodi po naključju, a z razlogom. Kot pravi naš modernist: "Življenje je sovraštvo, večni boj..." !

Tjaša Grah, 9.b

...O DOMOVINI

O, domovina moja!
Na eni strani so gozdovi,
na drugi strani zlata polja,
daleč od prostranega morja.

V bližini rjava,
nekoč modra, reka Mura valovi,

v njej rib je mrgolelo,
a danes jih veliko več ni.

Pozimi, ko v belo odejo odeta si,
zame preprosto prelepa si.
Snežinke padajo, sinice pojo,
zvončki pa že čakajo, da vzkliči bojo.

Kmalu bo pomlad,
ptičje petje se oglašalo bo,
zato v gozdni jutranji hlad
se najlepše sprehoditi bo.

Temperature se višajo,
žitna polja v vetru se zibajo,
poletje trka na vrata,
k žetvi nas priganja.

Listje porumenelo je,
trte bogato so obrodile,
se lastovke začasno odselile,
jesenske dneve naznanile.

O, domovina ti, zame preprosto
prelepa si!

Tomaž Vučko, 9.c

Goran Pjevič, 7.b

MURA

O, prelepa ti, Mura!
Počasna ti si reka,
mogočna in velika,
globoka in deroča.

Gradiš prodove,
rušiš bregove,
ruvaš drevesa,
da ljudje so polni besa.

Odvzela dosti si življenj,
od preteklosti do sedanjosti,
nevarna reka ti si, Mura,
a usmiljena znaš biti tud'.

Ob izviru prečista si,
od lepote kar zažariš,
da vsi občudujejo te,

saj pritegneš dosti oči.

A po poti do izliva
vse bolj temna postajaš,
vendar zame vseeno lepa si,
o, Mura, prelepa ti.

Tomaž Vučko, 9.c

Luka Tinev, 7.b

...O MEDIJIH

Mediji!! To besedo slišimo vsak dan.
Kaj pa mediji sploh so? Mediji so
televizija, radio, internet, časopisi,
revije, to pomeni, da preko njih
dobivamo informacije o dogodkih v
svetu, v Sloveniji, o slavnih ljudeh in
še o marsičem.

Zdaj pa eno pomembno vprašanje. Ali mediji vedno govorijo resnico? Če vprašate mene, ne. Novinarji sicer dobijo informacije preko določenih virov, ampak ni nujno, da so ti viri pravi. Na primer, nekatere slavne osebnosti za nekaj obtožijo, pa za to sploh nimajo razloga. Včasih nimajo kaj pisati in pišejo bedarije, ki sploh niso potrjene, na primer o kakem razhodu.

Zdaj pa se pojavi drugo vprašanje. Ali bi v današnjem času lahko živeli brez njih? Moj odgovor se bo spet glasil ne. Preko njih dobivamo informacije. Vsak se za nekaj zanima. Enega zanimajo novosti v politiki, drugega novosti o slavnih osebnostih, tretjega pa vreme. Če pogledam sebe, ne bi mogla živeti brez njih. Slaba stvar je, da včasih povzročijo kakšno odvisnost. Katera je pa dobra stvar?

Poglejmo na primer dogodke v preteklosti. Če omenim vojno za osamosvojitve Slovenije. Kaj je bila prva stvar, ki so jo hoteli uničiti ostali narodi takratne Jugoslavije? Radijske oddajnike. Kaj je pa razlog za to? Preko radia so obveščali ljudi o

dogodkih, tako da so vedeli, kaj se dogaja.

Kaj je pa trenutno eden od največjih medijev? Internet ter z njim tudi facebook. Tam ljudje objavljajo, kam gredo, kje so bili. Nekateri imajo izpisane še telefonske številke. Potem se pa vprašajmo, zakaj pride do izrabljanja. Ljudje smo naivni in hitro nasedemo. Lahko se pa pojavi, da se nekdo pretvarja, da je nekdo drug. Na facebooku najdemo verjetno več kot 200 profilov Miley Cyrus, Selene Gomez in ostalih. Pa je kateri resničen? Po moje ne!

Kaj torej izvemo o medijih? Mediji so pomembni, ker smo preko njih obveščeni o pomembnih dogodkih v svetu. Večina ljudi verjetno ne bi mogla preživeti tedna brez njih. Poglejmo samo, da preko interneta lahko šolarji izvedemo, kako uspešni smo bili na kakem tekmovanju. Ampak niso pa vedno pozitivni, saj zaradi njih nekatere osebe nimajo zasebnosti, ker objavljajo najnovejše trače iz njihovega zasebnega življenja.

Martina Tratnjek, 9.a

Tamara Sreš, 7.b

VPLIV MEDIJEV IN DRUŽBE NA RAZVOJ MLADOSTNIKA

Mediji (televizija, radio, internet, časopis) so del našega vsakdana, krojijo naše življenje in večini ljudi kreirajo osebno mnenje. Družba pa je skupnost ljudi, v kateri živimo. To so naši starši, učitelji, dedki in babice, strici in tete, prijatelji, slavne osebnosti, vsi, ki s svojimi dejanji in besedami vplivajo na nas, dobro ali slabo.

Oboji, mediji in družba, imajo svoje svetle in temne strani. Ne morem oceniti, o čem ljudje bolj govorijo, ali o dobrem ali o slabem, vendar pa se

mi vseeno zdi, da Slovenci raje govorijo o slabem.

Strinjam se s trditvijo, da mediji in družba odločilno vplivajo na vse, še najbolj pa na mladostnike, ki so v iskanju samega sebe, v letih, ko so zelo občutljivi in pozorni na dogajanja okoli sebe, po državi, še najbolj pa po svetu. Za nas je zato zelo pomembno, kaj vidimo, slišimo ali preberemo. Vsak medij lahko ima pozitivni ali negativni vpliv.

Brez interneta leni učenci ne bi imeli obnov domačega branja pri slovenščini. Sami bi morali na teren, na lov za fotografijami. Oče bi težje zaspal, če ne bi bilo radia. Babica ne bi ob večerih s prijateljicami razpravljala o trenutnih razmerah po svetu, napovedovala prihodnosti ali razlagala, kaj si ona misli o tem in o tistem. Dedi pa ne bi sedel na stranišču eno uro, če ne bi bilo časopisa. Mediji so tisti, ki določajo javne teme, tisto, o čemer naj bi ljudje razpravljali in razmišljali.

Sama bi brez medijev težje ohranjala stike s prijatelji, ki ne živijo v moji bližini. In prav prijateljstva so tista, ki najbolj trpijo zaradi njih. Kot

zabetonirani po več ur sedimo pred računalniki in televizijo, namesto da bi se družili s prijatelji.

Verjamem svoji babici, ki mi pravi, da razume, kako težko je moje življenje v tem hitrem ritmu življenja, v moderni družbi. In verjamem, da je bilo njim kot otrokom veliko lepše, čeprav popoldneva niso preživeli na kavču pred televizijo ali pred računalnikom, temveč na polju s starši ali na travniku v družbi krav in prijateljev.

Njej je povedala ona, njemu je povedal on, on je slišal še od nje, njej pa sta povedala še on in ona, tako dandanes hitro pride vse na dan. Mediji pa to objavljajo. Toliko in toliko jih je slišalo, videlo ali prebralo isto stvar, da ji na koncu večina verjame. Pa čeprav je povedano, slišano ali prebrano včasih čista laž. Mediji širni javnosti predstavljajo svojo stvarnost, kar pa še ne pomeni, da je vedno prava. Pomembni so mediji, ki poročajo korektno, pravilno in pravočasno.

V zadnjem času pa so aktualne internetne strani, npr. netlog in facebook. Z registracijo dajemo možnost, da nam vsakdo lahko sledi

na vsakem koraku, ob tem pa se sploh ne zavedamo, čemu se izpostavljam. Z objavljanjem fotografij, posnetkov, razpoloženj, komentarjev boste za vedno neke zapisani. O vas pa bodo lahko govorile še mnoge generacije za vami. Prihaja tudi do zlorab, kraj identitete in izkoriščanja, zato moramo biti previdni, kje se registriramo in kaj tam objavljamo. Od nas samih je odvisno, ali se bomo pustili zavesti reklamam in neprimernim vsebinam.

Tudi mladi zvezdniki so del družbe in tudi oni poleg medijev močno vplivajo na mlade. Mladi spremljajo njihova življenja in jim poizkušajo biti čim bolj podobni. Pri tem pa ne izvejo in vidijo samo dobrih strani, temveč tudi slabe, in zaradi tega pogosto zaidejo v napačne vode.

Stojim za tem, da je naše in javno mnenje odvisno od medijev in družbe ter da odločilno vplivajo na razvoj mladih. Zato vse, kar objavijo mediji, berite med vrsticami in s trezno glavo ter preden poveste naprej, kaj ste danes izvedeli na radiu, internetu ali preko televizije, petkrat dobro

premislite. Predvsem pa se veliko družite.

Katja Ružič, 9.a

Saša Sobočan, 8.c

Dandanes bi lahko rekli, da živimo v svetu tehnike, ki ima dobre, a bodo te dobre kmalu izpodrinile slabe lastnosti, saj ljudje postajamo vse bolj zasvojeni z njo.

Predvsem mlajši oz. generacije teh časov, ki jih živimo, ko se kljub vsemu tehnologija vse bolj razvija.

Kamor koli se ozreš, vse opravlja mehanska roka, katere delo človek le malce popravi. Osvaja nas s svojimi sposobnostmi, ki jih v bistvu ustvarjamo mi sami in po drugi strani nam onemogočajo, da bi živeli brez njih.

Najbolj aktualen je trenutno facebook, na katerem ima svoj profil že vsak ali vsak drugi človek, s katerim govoriš. Pravijo, da nas facebook povezuje s prijatelji, a se moramo vprašati, ali je to res oz. kako nas povezuje. Morda tako, da obrnemo 2, 3 besede o dogajanju današnjega dne, pokomentiramo 2, 3 slike prijatelju, dodamo komentar itd. To naj bi bil način, kako nas povezuje.

Predvsem slaba stvar facebooka oz. vseh internetnih strani s klepeti pa je ta, da se pogovarjamo s tistimi, ki jih sploh ne poznamo in se nam predstavijo kot super oseba, a nas v živo razočarajo. Še bolj nevarna oz. nespretna stvar pa je, da nas lahko popeljejo v smrt.

Lepa zunanost še ne pomeni varnosti, ki pa je zaradi nepremišljenosti in norije skorajda več ni. Zraven tega pa še internet, ki je že obsežnejši kot ocean, vsebuje strani, ki kvarijo ljudi, jih sillijo h kriminalu in podobno. Ljudje bi se morali več družiti, živeti brez te tehnologije, ki kisa možgane.

V družbi bi več ali manj človeka spoznali in izmenjali več dialogov.

Brez te tehnologije bi se lahko urili v iznajdljivosti in spretnosti, ob kateri z lastnimi rokami spoznali še kaj več, se še več naučili. Ustvarjali bi si lastna mnenja, ne pa tista, ki nam jih ponujajo drugi. A zato je potrebno ogromno volje, ki pa je ni, saj vsak ve, da bo našel to in ono stvar že, če jo vtipka na googlu.

Prav je, da nam internet ponudi širši pogled na stvari, da nam pokaže več, a vedno bolj pozabljamo, da ni edini, ki nam lahko to omogoči. Tehnologija napreduje v skrajnost, ki bi jo morali uravnotežiti z realnim svetom, da bi spet lahko potovali na stara pota ali zdaj začeli živeti v družbi, ki bi jo spoznali z roko v roki.

Klara Filip, 9.a

Lara Škalič, 2.b

VPLIVI MEDIJEV IN DRUŽBE NA RAZVOJ MLADOSTNIKOV

Dandanes bi lahko rekli, da živimo v svetu tehnike, ki ima dobre, a bodo te dobre kmalu izpodrinile slabe lastnosti, saj ljudje postajamo vse bolj zasvojeni z njo. Predvsem mlajši oz. generacije teh časov, ki jih živimo, ko se kljub vsemu tehnologija vse bolj razvija. Kamor koli se ozreš, vse opravlja mehanska roka, katere delo človek le malce popravi. Osvaja nas s svojimi sposobnostmi, ki jih v bistvu ustvarjamo mi sami in po drugi strani nam onemogočajo, da bi živeli brez njih.

Najbolj aktualen je trenutno facebook, na katerem ima svoj profil že vsak ali vsak drugi človek, s katerim govoriš. Pravijo, da nas facebook povezuje s prijatelji, a se moramo vprašati, ali je to res oz. kako nas povezuje. Morda tako, da obrnemo 2, 3 besede o dogajanju današnjega dne, pokomentiramo 2, 3 slike prijatelju, dodamo komentar itd. To naj bi bil način, kako nas povezuje. Predvsem slaba stvar facebooka oz. vseh internetnih strani s klepeti pa je ta, da se pogovarjamo s tistimi, ki jih

sploh ne poznamo in se nam predstavijo kot super oseba, a nas v živo razočarajo. Še bolj nevarna oz. nespretna stvar pa je, da nas lahko popeljejo v smrt. Lepa zunanost še ne pomeni varnosti, ki pa je zaradi nepremišljenosti in norije skorajda več ni. Zraven tega pa še internet, ki je že obsežnejši kot ocean, vsebuje strani, ki kvarijo ljudi, jih silijo h kriminalu in podobno.

Ljudje bi se morali več družiti, živeti brez te tehnologije, ki kisa možgane. V družbi bi več ali manj človeka spoznali in izmenjali več dialogov. Brez te tehnologije bi se lahko urili v iznajdljivosti in spretnosti, ob kateri z lastnimi rokami spoznali še kaj več, se še več naučili. Ustvarjali bi si lastna mnenja, ne pa tista, ki nam jih ponujajo drugi.

A zato je potrebno ogromno volje, ki pa je ni, saj vsak ve, da bo našel to in ono stvar že, če jo vtipka na googlu. Prav je, da nam internet ponudi širši pogled na stvari, da nam pokaže več, a vedno bolj pozabljamo, da ni edini, ki nam lahko to omogoči. Tehnologija napreduje v skrajnost, ki bi jo morali uravnotežiti z realnim svetom, da bi spet lahko potovali na stara pota ali

zdaj začeli živeti v družbi, ki bi jo spoznali z roko v roki.

Klara Filip, 9.a

Jana Perša, 9.a

...O NEENAKOSTI

Kako začeti? Vsakdo je na svetu z razlogom. Ni pravično, da so nekateri diskriminirani samo zato, ker so drugačni od nas. Včasih človeka ocenimo po njegovem videzu, npr. po barvi kože, rasi, veroizpovedi. To pomeni, da se niti ne ozremo vase, da bi pomislili, v čem smo si podobni.

Vsi se razlikujemo in to moramo sprejeti. To, da nismo vsi enaki, opazimo že v šoli. Na naši šoli imamo različne primere drugačnosti. Imamo deklico, ki se je preselila s Kosova, deklico, ki nima roke, imamo Rome, imeli smo tudi invalidko. Ampak vsi se

razumemo. Na primer, pri vsakem človeku nekaj občuduješ. Nihče ne pravi, da nimamo nikoli pomislekov. Nato se pa zamislimo. Dekle, ki se ni rodilo v Sloveniji, govori slovenščino kot svoj materni jezik. Zraven tega pa se uči še angleščino in nemščino. Ali pa – ko se pogovarjaš s prijateljico, ki je invalidka, opaziš, kako se trudi, da bi v življenju nekaj postala. Takšne stvari lahko občudujemo.

Ko se sprehajaš mimo romskega naselja, vidiš, v kakšnih razmerah živijo. Preden koga oceniš na podlagi tega, se poskusi postaviti v njegovo kožo. Vem, da v šoli včasih mislimo, da imajo oni kake privilegije in smo skeptični glede tega, ampak na koncu vemo, da nihče ne bo izdelal razreda brez truda.

Čeprav smo si enaki po rasi, to še ne pomeni, da smo si enaki v mišljenju. Po navadi zaradi tega nismo diskriminirani. Če pa je nekdo drugačen od nas v rasi, pa je enak v mišljenju, pa je. To pa je zato, ker človeka sploh ne poznamo zadosti, preden ga ocenimo.

Nekateri evropski pomorščaki so nekoč v Afriki lovili črnce in jih kot

sužnje prodajali v Ameriko. Veliko jih je umrlo že med vožnjo, saj jih njihovi gospodarji niso smatrali kot sebi enake. Podobno so priseljenci ravnali v daljni Avstraliji s staroselci. Večino Aboriginov so pobili in tudi v mlajši zgodovini so ravnali z njimi zelo slabo. Vsem nam v opomin pa mora biti diskriminacija nad Judi v času druge svetovne vojne. Nacistična Nemčija je s svojimi zavezniki pobila več milijonov Judov. Hitler pa ni podcenjeval samo Judov, ampak je kot manjvredne ljudi preganjal tudi slovanske narode, Rome, homoseksualce ter invalide in pohabljenega ljudi. Veliko jih je pregnal z njihovih domov in jih zapiral v taborišča smrti. To pomeni, da se lahko iz zgodovine naučimo mnogo stvari.

Vendar se krivice zaradi diskriminacije dogajajo tudi danes. V mnogih muslimanskih deželah so ženske nasproti moškim v podrejenem položaju. Moški izkoriščajo vero in svojo moč, ženske zatirajo. Talibani so v Afganistanu ženskam prepovedali, da bi brez moškega spremstva hodile po ulicah, zakrite morajo biti od glave do pete, ne smejo se šolati itd.

Vojna med Jugom in Severom je v Ameriki osvobodila črnce suženjstva, tudi po drugi svetovni vojni so se stvari v Evropi bistveno spremenile in po evropskih zakonih ni manj vrednih državljanov in imamo vsi enake pravice, tako ženske kot moški, ne glede na barvo kože in veroizpovedi. Z nekaterimi zakoni, ki prepovedujejo zakrivanje obraza na ulici in v šolah želijo nekatere evropske države pomagati tudi zatiranim ženskam muslimanske vere. Verjamem, da smo Slovenci lahko veseli, da živimo v deželi »enakopravnih« ljudi.

Martina Tratnjek, 9.a

Leon Somi, 7.a

NEENAKOPRAVNOST V DOMAČEM OKOLJU

Ljudje ne znamo biti enakopravni, ne znamo biti med seboj enaki. Vedno se najde nekdo, ki je iz družbe izločen, ki

nekako nima vseh potrebnih stvari, da bi bil lahko z njimi. Take primere najdemo vsepovsod, najboljši primer je razred, v njem naj bi se sošolci družili, si pomagali, se zabavali, ampak ni vedno tako.

Pogosto se najdejo osebe, ki jih razred izloči, zaradi npr. stila oblačenja, širine, velikosti, zaradi nepopularnosti, zaradi dobrih ocen. Velikokrat je ta oseba žalostna in ne zaupa vase, brez prijateljev nima kaj početi. Nekako nima življenja, učitelji učencev ne morejo prisiliti v prijateljstva, zato ti učenci ponavadi čakajo na boljše priložnosti, npr. v gimnaziji, srednji šoli. Teh problemov si otroci doma ne upajo zaupati staršev, tudi zaradi groženj sovrstnikov. Primerov ne najdemo samo v šolah, ampak tudi doma v družini.

Lahko se zgodi, da starejši otroci ne spoštujejo mlajših, jih izkoriščajo, mogoče tudi obratno. Včasih podajamo pogoje za sovrstnike, da bi se lahko vključili v to družbo, npr. kake naloge, izkoriščanja. Ti otroci so pripravljene narediti vse, da bi lahko bili med njimi, zaradi tega postanejo »slepi«.

Ljudje iz družbe pogosto izločajo ljudi zaradi predsodkov, za katere sploh nimajo dokaza, da so resnični. Velikokrat se družimo z ljudmi, ki so popularni. Za svoje vzornike imamo slavne ljudi, se po njih zgledujemo in velikokrat tiste, ki niso tako zavzeti za te slavne, izločimo.

Sošolce lahko izkoristimo tudi pri domačih nalogah, rekoč: če mi ne daš prepisati, se po šoli pazi! In tako se veliko otrok prestraši. Nasilja je v šolah dandanes zelo veliko. Nekateri otroci se bojijo, da bi bili še oni žrtev in tega ne izdajo, tako kot tudi same žrtve tega nasilja. V današnjem času so pogosto iz družbe izločeni tudi Romi zaradi svojega obnašanja. Vsak človek potrebuje prijateljstvo in podporo staršev, česar nekateri otroci ne dobijo. Nekateri učenci so vedno pod pritiskom svojih staršev zaradi ocen. Starši od njih zahtevajo same odlične ocene, kar pa včasih ne gre.

V šoli so včasih učenci drugih ras, drugih verstev. Otroci se ob njih ne počutijo sproščeno, zato se z njimi ne družijo. Otroci ponavadi naredijo kot ostali in potem otroci postanejo sami. To je bil še en primer neenakosti v

domačem okolju. Takih primerov je na stotine. Ko slišimo o tem, po navadi mislimo, da mi zagotovo nismo krivi tega, ampak če dobro pomislimo, se bomo v tem še kako našli.

Moj primer neenakosti: V našem razredu je punca, s katero se ne družimo radi. V tem primeru nismo zato krivi mi, ampak ona sama. Njeno obnašanje do nas je kar zelo bahavsko in zelo grdo. Druži se sicer z drugimi dekletki iz višjega razreda, ampak v našem razredu najbrž ne bo nikoli tako zelo v prijateljskem odnosu z nami, kot če bi že na začetku bila do nas prijazna.

Zato se malo zamislimo in poglobimo v ta stavek: »Neenakopravnost v domačem okolju!« Razmišljajmo o njem in se o tem pogovarjajmo. Poskusimo to popraviti toliko, kot se da.

Če nam bo to uspelo, bomo na pravi poti do enakosti, vendar bo o tem moral razmišljati cel svet. In ne samo razmišljati, ampak na tem tudi delati in poskušati to uresničiti. Potem bo svet mogoče lepši, malo bolj prijazen do ljudi.

Ljudje si nismo sami izbrali staršev, barve polti, rase, verstva ... to smo sprejeli, podedovali od svojih staršev, prastaršev. Tako si tudi nismo izbrali stvari, talentov, v katerih blestimo, ki so nam všeč.

Vse, kar si lahko izbiramo, so PRAVI PRIJATELJI, zato se ne trudimo z iskanjem napak na drugih ljudi, ampak pogledjmo raje svoje napake, jih popravimo in si bodimo med sabo dobri in enaki.

Če pa smo žrtve te neenakopravnosti, pa poskusimo to spremeniti. Ampak ne na način podrejenosti, ubogljivosti, ampak na način prijateljstva, prijaznosti.

Ljudje smo na svetu zato, da živimo pošteno in si v stiskah pomagamo. Ljudje smo si bratje in sestre različnih krvnih skupin, različnih talentov in predvsem različnih podob, ampak prav zato je svet tako barvit. Zato uživajmo v njem in ga ohranjajmo!

Laura Gruškovnjak, 8.a

Iva Filip, 3.a

POHLEP ZA MATERIALNIMI DOBRINAM

Kaj si ljudje sploh predstavljamo pod besedo materialne dobrine? Ali so to samo nikovi copati, najnovjša adidasova trenirka, diamantna ogrlica, lepa hiša, nov avto, počitniška hišica na morju ali pa so to tudi uspehi otrok na tekmovanju, ali težnja po čim boljši izobrazbi, dobro plačana služba ...?

Ljudje se ne zavedamo, da materialne dobrine niso najpomembnejše v našem življenju. Veliko bolj so v življenju potrebna in pomembna naša čustva, mišljenja. Strinjamo se z dejstvom, da brez materialnih dobrin danes življenje skoraj ni mogoče. Le-te so v našem življenju pomembne in nujne za vsakdan, nekatere materialne dobrine pa seveda tudi niso nujno potrebne. Ni potrebno, da

vsak dan dobimo nov kos oblačila, obutve in ko pridemo domov, kar naenkrat to ni več pomembno, želimo si še več in nekaj boljšega.

Kaj pa naši prijatelji, ljubezen, zdravje, družina? Kaj nam bo drag, najnovejši kos oblačila, če nismo zdravi, da bi lahko šli na ulice in si ga oblekli, če nimamo pravih prijateljev, da bi nas pohvalili?

Zato se malo zamislimo, če tista oblačila, ki so v omari in za njih sploh več ne vemo, da jih imamo, ker vedno hočemo nova in lepša, tako nujno potrebujemo.

Raje si vzemimo čas za druženje s prijatelji in najbližjimi, ki so nam v življenju pomembni ter poskrbimo za svoje zdravje in osebno srečo, kajti če imamo vse to, imamo v življenju skoraj vse.

Tina Gruškovnjak, 9.a

POHLEP ZA MATERIALNIMI DOBRINAMI

Vila na otoku, vikend, drag avto, hiša... To so le materialne dobrine. Vendar pa za človeka pomenijo skoraj

Vse. Marsikateri človek si skoraj ne more predstavljati življenja brez njih.

Ja, tako je. Človek ima že od nekdaj v naravi, da vedno bolj hrepeni po nečem večjem, kot ima ali si lahko privoščiti. Pa je to prav? Seveda ne, vendar pa je to v današnjem času nekaj čisto običajnega in je kot nekakšen virus, ki se človeka prime že ob rojstvu. Zdravila za to ni. Res pa je, da na to vplivajo tudi starši.

Če je otrok že od nekdaj vajen dobiti to, kar si zaželi, če živi v veliki hiši, ima bogate starše, ki si lahko privoščijo vse to, pa ni nič nenavadnega, da ko odraste, ne bo skoraj nič spremenil svojega sloga življenja na bogati nogi.

Tudi če bo imel najdražji avto in tri podjetja, bo vedno hrepenel po tistem nečem, večjem. Kaj mu pomeni vso to razkošje, če ob tem vsaj malo ne začuti tiste prave ljubezni in topline, ki ti jo dajejo prijatelji in nežnejši spol?

Ali sploh kdaj pomislimo na ljudi, ki so prikrajšani za vse to in še marsikaj? Kljub vsemu pa je njihov nasmeh in njihov stisk roke toplejši. To nam da

misliti, da materialne stvari vendarle ne igrajo tako velike vloge v našem življenju kot sreča in zdravje.

Srečo naj človek išče v malih stvareh. Če jo bo znal deliti z drugimi, je bo deležen tudi sam.

Tjaša Grah, 9.b

Lara Felbar, 3.a

OTROCI S POSTAJE ZOO

Ko smo 07.05.2011 na naravoslovnem dnevu gledali film "Otroci s postaje Zoo", me je kar obdala "kurja" polt. Film je poučen, saj izvemo, kako hitro lahko zaidemo v droge.

Med ogledom filma sem si postavljala mnoga vprašanja, na katera je težko najti odgovor. Je res toliko vreden

trenutek ugodje, ko smo zasvojeni in se ne zavedamo, kaj počnemo? Kaj je tisto, kar nas zavede, da se odločimo za drogo? V filmu je bilo prikazano, kako težko je odvajanje od droge. Ne morem si predstavljati tega trpljenja.

Ali kdo pomisli na to odvajanje, ko se odloča za drogo? Ali se zaveda ta oseba, kako bo trpela? Najverjetneje NE. Nihče se ne zaveda v tistem trenutku, da zaradi te doze lahko umre.

Življenje narkomanov je preprosto uničeno. Zato se zamislimo, preden kaj storimo in bo nekega dne prepozno za kesanje.

Rozarta Zumeri, 9.a

Tia Horvat, 2.b

Učimo se nemško

1, 2 ODER 3

ist eine Quizshow für Kinder, die wöchentlich im ZDF, ORF und KI.KA ausgestrahlt wird. In jeder Sendung treten Rateteams aus Deutschland, Österreich und einem anderen Land gegeneinander an. In den Teams spielen immer drei Kinder aus einer Schulklasse/Schule miteinander.

Zum zweiten Mal, im Oktober 2010, flogen Sara Zver, Primož Tratnjek und Erik Kučan nach München. Das Konzept der Sendung hat sich inzwischen ein bisschen verändert. Auch ein neuer Moderator, der berühmte Elton, kam in die Sendung.

Es war wieder ein tolles und aufregendes Erlebnis. Die Sendung zum Thema Polizei wurde am 16. Oktober 2010 als erste Sendung mit dem neuen Konzept und neuem Moderator ausgestrahlt. Es war sehr schön!

*Sara Zver, Primož Tratnjek, 5.r
in Erik Kučan, 4.r*

HANDPUPPEN IN BELTINCI

Das Leben ist voll verschiedener Herausforderungen und Fragen die uns jeden Tag betreffen. Fast jeden Tag stehen unsere Lehrer vor der Frage: Wie soll man Schüler und Kinder motivieren?

Lars Olaf Möller ist Dipl. Sozialpädagoge, Theaterpädagoge, Puppenspieler und Schauspieler. Im Rahmen unseres Projekts PASCH kam er **am 7. September 2010** zu uns nach Beltinci. Am Vormittag lief er mit der Handpuppe Lotta durch unsere Klassen und begrüßte groß und klein. Am Nachmittag hat er für Lehrer Techniken, Tipps und Tricks für den kreativen Einsatz in Kindergarten, Schule, Familie und Therapie vorgestellt.

Natürlich nahm er sich auch Zeit für ein kurzes Interview:

Könnten sie sich bitte vorstellen?

Hallo! Ich bin Olaf Möller, bin 42 Jahre alt. Seit 5 Jahren arbeite ich beim Goethe Institut. Ich habe auch ein Buch über das Puppenspielen geschrieben und jetzt drehen wir einen Film. Ich habe auch mein eigenes Theater: **Lunte und die**

Zaubersuppe. Meine Homepage ist:
www.lebendiges-handpuppenspiel.de.

Sind sie das erste Mal in Slowenien?

Ja, das erste Mal.

Haben sie eine Familie?

Ja, das habe ich. Ich habe 2 Kinder,
aber nur eine Frau.

Haben sie ihren Beruf gern?

Ja, das habe ich.

***Wann haben sie angefangen sich für
die Puppen zu interessieren?***

Vor 15 Jahren.

Machen sie die Puppen selbst?

Ganz wenig. Eine oder zwei habe ich
selbst gemacht.

Wie gefällt Ihnen unser Land?

Es gefällt mir sehr.

Und wie gefällt Ihnen unsere Schule?

Sie ist sehr schön.

***Waren sie mit den Puppen schon in
anderen Ländern?***

Ja, in Ungarn, Russland, Estland,
Lettland, Litauen, der Schweiz,
Usbekistan und nun in Slowenien.

***Was meinen sie dazu, dass die
heutige Jugend ihre Zeit beim
Computer verbringt?***

Hmm... Zeit mit dem Computer. Ich
bin auch manchmal am Computer.
Aber die Kinder sollten auch die
Abenteuer außerhalb des Computers
erleben...

***Haben sie ihren Puppen Namen
gegeben?***

Na klar! Lotte, Roswitha, Paul, Bär, ...

Und wie alt ist ihre älteste Puppe?

Sie ist 80 Jahre alt.

***Aus wie vielen Teilen ist die Puppe
gemacht?***

Aus 6 Teilen.

***Wie viele Puppen haben sie zu
Hause?***

20 oder 30 Puppen.

***Vielen Dank und weiter noch viel
Spaß bei uns!***

Und ich möchte mich noch bei euren
Lehrerinnen Liljana Babič, Lidija Pelcl
Mes und Polonca Kolbl und beim
Goethe Institut bedanken!

*Lucija Erjavec, Dominik Jona,
Urška Raduha, 8.r*

POLETNA ŠOLA V VARENHOLZU, NEMČIJA

V času od 18. julija do 7. avgusta 2010 smo se trije učenci sedmih in osmih razredov naše šole, Urška Raduha, Ines Horvat in Alen Forjan, v okviru projekta PASCH udeležili tritedenske poletne šole v Nemčiji.

Vse je pričelo nekega jutra, ko smo sedli v avto in se odpeljali na letališče na Dunaj. Tam smo najprej oddali prtljago in dobili letalske karte. Poslovali smo se od staršev in za cele tri tedne poleteli proti Nemčiji...

V Hannover smo prispeli ob 23. uri, kjer nas je pričakala animatorka Olga. Skupaj smo stopili na ogromen avtobus, saj bi morali potovati skupaj s kitajsko skupino, ki pa je zamudila let. Pogovarjali smo se z Olgo, malo po angleško, malo po nemško. Bili smo čisto zmedeni, mešali oba jezika in mrzlično listali po slovarčkih.

Po uri vožnje smo prispeli v majhno mesto Varenholz. Avtobus se je ustavil pred velikim gradom. Tukaj smo morali oddati naše dokumente in denar, zapisali so si naše podatke

in nas fotografirali. Grad je postal naše bivališče za naslednje tri tedne. Naslednje jutro smo srečevali mlade iz vseh koncev sveta. Skupaj smo zajtrkovali in šli na sprehod, da bi bolje spoznali okolico. Dobili smo tudi program našega bivanja in dela za naslednje tri tedne.

Drugi dan se je začelo zares. Vstajali smo ob pol osmih. Zajtrk je trajal do devetih, ko se je pričel pouk. Razdelili so nas v skupine – glede na naše znanje nemščine. Veliko smo peli in gledali filme. Pouk je vsak dan trajal do enih, potem je sledilo kosilo. Popoldan smo imeli prosto za druženje in različne aktivnosti.

Vsako sredo in četrtek smo delali različne projekte. Moja skupina je posnela kratek film. Ob koncu tedna smo imeli izlete. Tako smo obiskali tudi Hamburg. Ko je bilo vreme lepo, smo igrali nogomet, košarko ali odbojko, v slabem vremenu smo gledali TV, igrali Karte in surfali po internetu.

V nedeljo smo lahko dlje časa spali, ob večerih smo imeli »lepotilne urice«, prirejali smo turnirje, peli karaoke, igrali vodne igre... En večer

smo ob jezeru Stausee zakurili taborni ogenj, pekli kruh in naš učitelj nam je igral na kitaro. To je bilo zelo lepo! Imeli smo tudi dva posebna večera: v enem smo morali predstaviti svojo deželo, na zaključnem večeru pa smo morali predstaviti, kaj vse smo se v treh tednih naučili. Ob desetih zvečer smo morali biti vsi v posteljah, takrat so ugasnile vse luči.

Slovenci smo se z vsemi dobro razumeli, najbolj pa z vrstniki iz Pakistana, Egipta, Kostarike, Bosne, Poljske, Češke, Grčije in Vietnama. Tudi vsi animatorji so bili super.

Zadnjo noč nismo čisto nič spali. Vsi smo še zadnje minute hoteli preživeti skupaj. Ob odhodu smo vsi jokali, saj smo postali pravi prijatelji. Menjali smo elektronske naslove. Doma pa smo se takoj našli na facebooku in tako negujemo naše stike.

Ljudi, ki sem jih spoznala v Nemčiji, ne bom nikoli v življenju pozabila.

Urška Raduha, 8.razred

UNSER FREIWILLIGER

Freiwilliger. Was oder wer ist denn das?

Jedes Jahr bietet »kulturweit« 400 Plätze für einen Freiwilligendienst im Bereich der Kultur- und Bildungspolitik an. Die Ehre und Gelegenheit, einen deutschsprachigen jungen Menschen im Unterricht zu haben, hat auch unsere Schule – die Grundschule Beltinci.

Johannes Lindenthal kommt aus Deutschland und begleitet uns seit dem 4. März 2011 durch den Deutschunterricht. Wir verbringen mit ihm viele schöne, interessante und sehr „deutsche“ Stunden.

*Lucija Erjavec, 8.r
in Ines Horvat, 9.r*

Deja Gjerkeš, 9.c

HANS HASE AUF UMWELTREISE

Hans Hase kam zu uns Anfang März 2011.

Zuerst lernten wir Johannes kennen. Er stellte uns dann seinen Freund Hans Hase vor. Und Hans Hase sprach über seine Freunde am Nord- und Südpol: Eisbären, Schneehasen, Wale, Pinguine... Es war sehr lustig!

Wir sind ein ÖKO-Schule. Das bedeutet, dass wir ganz bewusst viele tolle Sachen für unsere Umwelt machen. So haben wir auch eine Öko-Ecke, wo wir unseren Müll trennen, Altpapier, Batterien, Plastik, Dosen sammeln und noch vieles mehr. Darauf sind wir besonders stolz!

3. Klasse des Deutschzirkels mit Johannes

IM DSCHUNGELCAMP

Was ist da los? Erfunden oder wahr? Wie viele Leute schauen da mit? Ein Interview mit der Schauspielerin Martina aus dem Dschungelcamp. "Ich bin ein Star, holt mich hier raus"...

Reporterin Sabrina: „Hallo meine lieben Gäste. Mein Name ist Sabrina

und bin Reporterin der Zeitschrift Bravo. Heute habe ich einen besonders interessanten Gast bei mir zu Gast: Fräulein Martina aus den Dschungelcamp „Ich bin ein Star holt mich hier raus“. Ich habe ein paar Fragen an sie über ihre Erlebnisse im Camp. Hallo Martina.

Martina: „Hallo, alle zusammen.“

Sabrina: „Wie fühlst du dich jetzt, wo du aus dem Dschungelcamp in Australien raus bist?“

Martina: „Ich fühle mich jetzt wieder frei und habe mich richtig satt gegessen.“

Sabrina: „War es sehr schlimm diese schweren Prüfungen zu machen?“

Martina: „Nein, überhaupt nicht. Die Leute im Camp haben zu mir gehalten und mir Kraft gegeben.“

Sabrina: „Was war deine schwerste Prüfung?“

Martina: „Die schwerste Prüfung war, als ich von der Ratte den Schwanz essen musste. Wenn ich es nicht gemacht hätte, dann hätten wir im Camp kein Essen für den nächsten Tag bekommen.“

Sabrina: „Wie habt ihr im Camp die Zeit verbracht, außer den Prüfungen?“

Martina: „Am Morgen, als wir aufgestanden sind, haben wir uns im Teich gewaschen, mit dem Papier

die Zähne geputzt und ansonsten mit den Mitgliedern geplaudert, neue Erfahrungen gesammelt, wie man in der Natur überleben kann.“

Sabrina: „Das hört sich ja richtig spannend an...Hast du auch neue Freundschaften geschlossen?“

Martina: „Ja mit mehreren Leuten, weil wir Tag und Nacht zusammen waren und uns viel erzählt haben.“

Sabrina: „Danke für das Interview und viel Erfolg in deiner Karriere als Schauspielerin.“

Martina: „Danke auch euch hier im Studio.“

Sabrina: „Auf Wiedersehen!“

*Sabrina Ašenbrener,
Martina Tratnjek, 9.r*

WIE IST DAS LEBEN IN EINEM KLEINEN ORT?

Ist es spannend, langweilig oder interessant?

Das erfährst du in meinem Artikel...

Viele Leute glauben, dass das Leben in einem kleinen Ort langweilig ist. Vielleicht ist es. Für mich ist es aber nicht. Ich habe hier sehr viele Freunde und Freundinnen. Die positive Seite ist, das du hier jede Neuigkeit und Nachricht schnell erfährst.

Die negative Seite ist aber, dass es hier keine Einkaufszentren und Klamottenladen gibt.

Lipovci sind mein Wohnort, aber sie sind nicht sehr groß. Sie haben ca. 2000 Einwohner. Wir haben viele Gebäude, einen Sportplatz, die Kiesgrube *Vučja jama*... *Vučja jama* ist eine von vielen Attraktionen in Lipovci. Wir sind auch sehr bekannt nach der Strickerei aus Stroh. Wir feiern auch den 1. Mai.

Lucija Erjavec, 8.r

Blaž Horvat, 7.a

THEATERPROJEKT 2011

O čem sploh pisati, sem se dolgo spraševala. In potem sem se odločila, da bom pisala vse, kar mi pade na misel. Torej lepo od začetka...

Theaterprojekt na OŠ Beltinci poteka že drugo šolsko leto. To je projekt, ki poteka v sklopu projekta PASCH Schulen – Partner der Zukunft (Šole – partnerji prihodnosti), poteka v nemškem jeziku. Učimo se o gledališču ter o njegovih slabostih in prednostih.

Že drugo leto nas vodita učiteljica Lidija Žabot ter učitelj Tomi Bušinovski iz Gimnazije Murska Sobotica, s katero sodelujemo v projektu. Projekt organizira Goethe-Institut. V okviru projekta vsaka skupina pripravi gledališko predstavo na določeno temo. Letošnja tema je "Helden" oz. "junaki". Skozi šolsko leto so načrtovane tri delavnice.

Prva delavnica je bila v začetku februarja, in sicer v Budimpešti na Madžarskem. Delavnic se je udeležilo še šest skupin; iz Győra na Madžarskem, Debrecena na Madžarskem, Breclava na Češkem, Dolny Kubina na Slovaškem ter Talina

iz Estonije. Na delavnicah smo spoznavali osnove gledališke igre: dihanje, govor, glas, igra, improvizacija ...

Druga delavnica je potekala na OŠ Beltinci. Potekala je štiri dni. Obiskal nas je nemški pedagog ter učitelj gledališča Jens Neumann.

Tretja delavnica pa bo potekala oktobra v Győru na Madžarskem. Tam se bomo srečali s samo eno skupino in se predstavili z zaključno predstavo.

Vaje naše gledališke skupine potekajo na Gimnaziji Murska Sobotica vsak petek od 13:15 do 15:15. Vozimo se s šolskim kombijem ali šolskim avtomobilom.

Marca se nam je pridružil Johannes Lindenthal, ki je v sklopu projekta Kulturweit na naši šoli in bo z nami vse do konca tega šolskega leta.

Pri projektu sodelujemo Dominika Jona 8.c, Lucija Erjavec 8.c, Martina Sraka 9.c, Gregor Horvat 9.c in jaz, Janja Zadavec 9.b.

Ta projekt mi je zelo všeč, saj se naučimo boljše govoriti nemški jezik

in ga uporabljati. Pa tudi s tremo nam je malo lažje. Pri tem projektu sodelujem že dve leti in obiskala sem že 5 različnih krajev in držav.

Janja Zadavec, 9.b

Goran Pjevič, 7.b

MEINE WÜNSCHE FÜR DIE ZUKUNFT

Ich heiße Luka und besuche die 9., also die letzte Klasse der Grundschule in Beltinci, in Slowenien. In diesen Tagen stehe ich vor einer großen und schweren Entscheidung...

In einigen Tagen werde ich 15 Jahre alt. Und in einigen Monaten werde ich meine Grundschule verlassen. Ich muss mich also in eine Mittelschule einschreiben. Wir sind schon alle sehr nervös. Manche wissen noch immer nicht, in welche Schule sie sich

einschreiben sollen, was für einen Beruf sie erlernen wollen, was sie am meisten interessiert und was sie überhaupt wollen... Ich möchte Förster werden. Das ist mein größter Wunsch.

Ich bat meinen Cousin Nik um ein Interview. Er ist 21 Jahre alt und studiert seit zwei Jahren in Ljubljana.

REPORTER LUKA: Guten Tag. Wie heißt du und wie alt bist du?

NIK: Ich heiße Nik und ich bin 21 Jahre alt.

REPORTER LUKA: Was machst du zurzeit?

NIK: Ich bin Student und studiere Computerwissenschaft in Ljubljana.

REPORTER LUKA: Ist das ein schweres Studium?

NIK: Ja, ich muss vielen Hausaufgaben machen. Ich habe vielen Kolloquien und Prüfungen.

REPORTER LUKA: Hast du vielen Freunden in Ljubljana gefunden und wo wohnst du dort?

NIK: Ja, ich habe vielen Freunden aus ganz Slowenien und ich wohne im Studentenblock in Rožna dolina.

REPORTER LUKA: Wie lange studierst du schon und bist du zufrieden mit deinem Studium?

NIK: Ich studiere zwei Jahren und bin sehr zufrieden mit meinem Studium. Die Arbeit mit dem Computer interessiert mich sehr.

REPORTER LUKA: Was möchtest du denn einmal werden?

NIK: Ich möchte einmal Computerfachmann werden.

REPORTER LUKA: Wo isst du in Ljubljana?

NIK: Ich esse in einem Chinarestaurant.

REPORTER LUKA: Wie oft kommst du nach Hause nach Beltinci?

NIK: Ich komme jede Woche, also jedes Wochenende nach Hause.

REPORTER LUKA: Was machst du in deiner Freizeit?

NIK: Ich gehe sehr gern ins Fitnessstudio und ich lese sehr gern Bücher.

REPORTER LUKA: Welche Musik hörst du gern?

NIK: Ich höre gern Michael Jackson und David Guetta.

REPORTER LUKA: Hast du zu Hause ein Haustier?

NIK: Ja, ich habe einen Hund. Er ist klein und heißt Bucko. Er freut sich sehr, wenn ich aus Ljubljana nach Hause komme.

REPORTER LUKA: Danke für deine Antworten und Tschüss.

NIK: Danke auch dir und Tschüss.

Luka Gjerek, 9.r

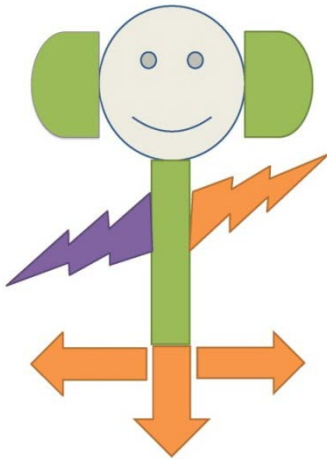

Maja Graj, 7.a

Učimo se špansko

ALIENÍGENA

Mi alienígena vive en el universo. Se llama Azul. Es alto, mide tres metros. Es calvo. Tiene la cabeza redonda y tiene dos ojos. También tiene dos orejas, una boca muy, muy grande y dos brazos. Su pierna es muy corta y acaba en tres pies.

VESOLJEC

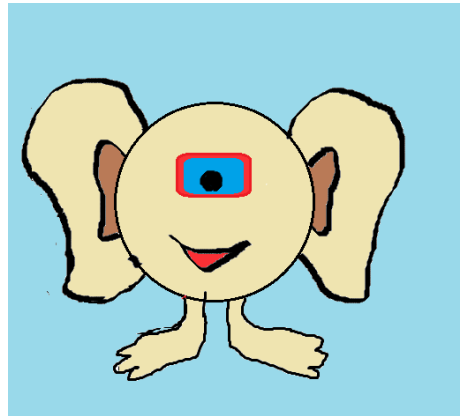
Moj vesoljec živi v vesolju. Ime mu je Modri. Je velik, meri kar tri metre. Je plešast. Glavo ima okroglo. Ima dve očesi, dve ušesi ter zelo, zelo velika usta. Ima dve roki ter eno nogo, ki je

zelo majhna in se konča s tremi stopali.

Tamara Sreš, 7.b

EL ALIENÍGENA CVETKO

Cvetko tiene una cabeza muy grande, pero no tiene pelo, es calvo. Tiene un ojo grande, que es azul y rojo. Tiene una boca y las orejas muy grandes. No tiene nariz, ceja, pestañas y brazos. Tiene dos cortas piernas y dos pies grandes. Vive en una casa grande del universo y es muy rico. Le gustan el chocolate y el sumo.

MARSOVEC CVETKO

Cvetko ima zelo veliko glavo, ampak nima las, je plešast. Ima veliko modro-rdeče oko. Ima usta in zelo veliki ušesi. Nima nosa, obrvi, trepalnic in rok. Ima dve kratki

nogi in dve veliki stopali. Živi v veliki hiši v veselju in je zelo bogat. Rad jé čokolado in pije sok.

Tija Senjur, 7.a

LA BIOGRAFÍA DE JOSÉ MIGUEL RODRÍGUEZ

José nació en 1982 en Sevilla. Terminó los estudios de Música en Nueva York en 2006. Tres años después construyó una casa. En París conoció a Maite Sombrero González y en 2010 se casaron. Fueron de luna de miel a Bahamas.

ŽIVLJENJEPIS JOSEJA MIGUELA RODRIGUEZA

Jose se je rodil leta 1982 v Seville. Zaključil je študij glasbe v New Yorku leta 2006. Tri leta pozneje je zgradil hišo. V Parizu je spoznal Maite Sombrero Gonzalez in se leta 2010 z njo poročil. Na medene tedne sta šla na Bahame.

Polona Dominko, 8.b

MI AMIGA

Mi amiga se llama Tamara. Es eslovena y tiene doce años. Su día preferido es el viernes. Es delgada y alta. Es rubia y tiene el pelo liso. Lleva

gafas y tiene los ojos azules. Es muy simpática. Su cumpleaños es el diecisiete de octubre. Su signo del Zodiaco es la libra. Habla muy bien el español y España es su país preferido. Su color preferido es la violeta. Le gusta el deporte, juega muy bien al voleibol, pero no le gustan las matemáticas. Su cantante preferida es Jennifer López y su actriz preferida es Penélope Cruz.

Tiene un hermano Tomaž, seis primas y siete primos, pero no tiene ninguna hermana. Su familia es muy grande. También tiene cinco peces, un perro y dos gatos. Tamara es habladora y graciosa. Le gustan los chicos románticos e inteligentes. Le gusta escuchar música y ver la tele.

¡Ella es mi amiga favorita!

MOJA PRIJATELJICA

Moja prijateljica se imenuje Tamara. Je Slovenka in ima dvanajst let. Njen najljubši dan v tednu je petek. Je suha in visoka. Je blond in ima ravne lase. Nosi očala ter ima modre oči. Je zelo simpatična. Rojstni dan ima sedemnajstega oktobra. Po horoskopu je tehtnica. Njena najljubša barva je vijolična. Všeč ji je šport, zelo dobro igra odbojko,

vendar ne mara matematike. Njena najljubša pevka je Jennifer Lopez in najljubša igralka Penelope Cruz.

Ima enega brata Tomaža, šest sestričen in sedem bratrancev, vendar nima nobene sestre. Njena družina je zelo velika. Tamara je zelo klepetava in vedno nasmejana. Všeč so ji romantični in inteligentni fantje. Rada posluša glasbo in gleda televizijo.

Je moja najljubša prijateljica!

Megi Rosić, 7.b

MI CASA

En mi casa hay un pequeño recibidor. A la derecha hay un baño muy pequeño. Enfrente del recibidor hay un pasillo. Cruzando el pasillo están el salón y el comedor juntos. A la derecha del comedor esta la cocina. Cruzando el salón está la terraza. A la izquierda de la terraza está una habitación. Es la de mi hermano. Enfrente de su habitación está un pasillo. Cruzando este pasillo llegamos al primero pasillo. A la izquierda de este pasillo están dos habitaciones; la mía y la de mis padres.

En el primer piso están tres habitaciones. La primera a la izquierda esta un baño. A la derecha está una habitación muy grande; el salón y la habitación para jugar juntos. Cruzando el salón está una habitación con la computadora. ¡Mi casa me gusta mucho!

Niki Hüll, 8.a

UN DÍA

Todos los días me despierto a las siete menos cuarto de la mañana. Me levanto, me peino y tomo el desayuno. Salgo de mi casa a las siete y veinte. Voy al instituto con el bus. Empiezo las clases a las ocho en

punto. Vuelvo a casa a las dos y como a las dos y cuarto por la tarde. Hago los deberes a las tres en punto. A las tres y media juego con mis gatos y mi perro. Ceno a las cinco y me acuesto a las diez menos cuarto.

EN DAN

Vsak dan se zbudim petnajst minut do sedme zjutraj. Vstanem, se umijem in zajtrkujem. Zapustim hišo sedem in dvajset minut. V šolo grem z avtobusom. Pouk se začne ob osmih. Domov pridem ob dveh in kosim četrčez drugo popoldne. Ob treh naredim domačo nalogo. Ob pol štirih se igram s svojimi mačkami in psom. Večerjam ob petih in grem spat četrč na deset.

Sara Pozdrec, 7.a

Sara Pozdrec, 7.a

O prijateljstvu

PRIJATELJ

Prijatelj je kot knjiga življenja, ki te vodi od malih nog do trpljenja.

Vse ti zaupa, vse ti prizna, svoje skrivnosti le tebi izda.

S tabo se druží, rad te ima, vedno s tabo poklepeta.

Stoji ti ob strani, te brani, pa naj bo kdaj - in kjerkoli.

Pravi prijatelj bi zate dal vse, samo, da bi videl te.

S tabo bi šel globoko v morje, pa tja na široko obzorje.

A iz svojih lastnih izkušenj vam povem, da tudi jaz še vse o prijateljstvu ne vem.

Doroteja Kuzma, 7.b

PRIJATELJSTVO

Brez prijatelja v življenju več ne gre, ker v stiski roko potrebuješ, včasih tudi kak nasvet, dobro željo in posvet.

Ko v življenju vse po godu ti ne gre,
te nasvet prijateljski pomiri,
vse na pravo mesto se postavi,
življenje zopet vse prav ustvari.

Zato te prijatelj moj najdražji,
tukaj zdaj jaz prosim,
da ne pozabiš me nikdar,
da ne pozabiš dar prijateljstva.

Laura Gruškovnjak, 8.a

Patricija Erjavec, 2.b

PRIJATELJSTVO

Dobro imeti je prijatelja,
kateri ob strani ti stoji,
ki rad te ima in rad ti nagaja.

Pravega prijatelja ne najdeš povsod.
Pravi prijatelj žalost v očeh ti najde,
potolaži te, pove resnico ti,
namesto grde laži.

S tabo se družiš,
s tabo smeji

in zvezde življenja
s tabo lovi.

Je pa težko takrat, ko spoznaš,
da tvoj prijatelj ni pravi,
ker te izda,
in te pozna le, ko drugega ni.

Zato dragi prijatelj,
če rad me imaš,
zvestobo poznaš,
mi nikdar košarice ne daš.

Laura Horvat, 8.a

PRIJATELJSTVO

Prijatelje nevidna vez povezuje,
ljudi različnih ver in kultur združuje.
Kot mavrica na nebu sijejo,
za srečo, strpnost in sožitje jim srca
bijejo.

Skupaj močnejši gredo naprej,
zanje ni državnih mej.
Upanje na prijaznejši svet
bo rešilo ta nenavadni planet.

Prijateljstvo je varen dom,
s toplo besedo prežene vsak dvom.
Ljubezen ti da novo moč,
da v nesreči poiščeš prijateljevo
pomoč.

Rezarta Zumeri, 9.a

STOPINJE PRIJATELJSTVA

Friends v angleščini,
prijatelji v slovenščini.
Kakorkoli poveš,
topline v srcu se zaveš.

V življenju lahko vse izgubiš,
le da pravo prijateljstvo obdržiš.
Ko v vrtcu prvič nekega otroka
spoznaš,
se že v dveh minutah z njim igraš.

Ko otrok si,
se ti ni treba pretvarjati.
Prijatelj vedno ve, kdo si ti.

Če pomoč potrebuješ,
prijatelj ti bo znal pomagati,
ti dobro veš, komu je vredno zaupati.

Martina Tratnjek, 9.a

Jan Maučec, 2.c

Za konec

HIMNA RAZREDA

Mi pravi smo prijatelji,
devet let skupaj smo bili.

Radi mi učimo se,
še raje skupaj veselimo se.

Prijatelji moji, stisnimo si roke,
zajemo in nazdravimo še.

Še dolga pot pred nami je,
zato veselimo se.

Zdaj glave dvignimo prav vsi
in ne žalujmo zdaj,
saj vidimo se še kdaj.

Prijatelji dragi,
bilo nam je lepo,
zato naj ne bo nam nič hudo.

Pesem naša naj zveni
še naprej za naše lepše dni.

Alen Forjan, 9.c

Staša Horvat, 7.b

HIMNA RAZREDA

Še zadnje leto
zdaj smo tu,
a kmalu več
nas ne bo.

Nam žal bo za sošolci,
prijatelji, učitelji,
a upamo,
da se kdaj še srečamo.

Si izbrali bomo srednjo šolo,
spet delo se nabralo bo,
še zadnjič potrpiamo,
saj tudi to minilo bo.

Na koncu se spomnimo še

učiteljev, ki z nami so trpeli,
le upamo lahko,
da jim ni bilo pretežko.

Valentina Jerič, 9.c

Gregor Horvat, 9.c

Maja Kouter, 7.b

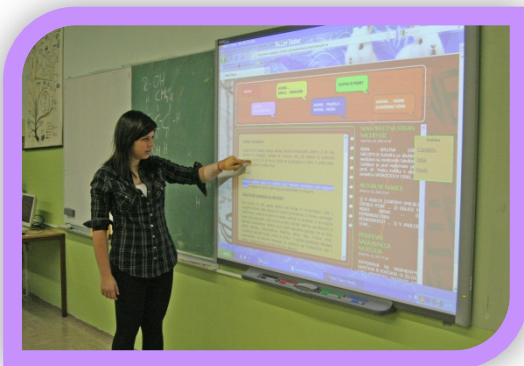
Prvi šolski dan

Na jesenskem krosu v parku

Radi beremo knjige.

Sodobno učenje

Tehnični dan

Degustacija medu

Učitelji za učence

Naj EKO razred, 7.a

Svetovni dan Romov

V OPB je zelo pestro.

Postali smo plavalci.

*Na morju je bilo
zelo lepo.*

Naši učenci so bili zelo uspešni na kvizu 1, 2 oder 3 v Nemčiji.

Lars Olaf Möller nas je navdušil nad lutkami.

Johannes Lindenthal, prostovoljec pri pouku nemščine

*Najmlajši folklorniki
na šoli*

*Drugošolci prvič na
folklorni reviji*

Nadebudni tretješolci

Skupina, ki je osvojila zlato priznanje na državni reviji v Rogaški Slatini

Najstarejša folklorna skupina, ki je osvojila zlato priznanje na državni reviji v Laškem

Še zadnji napori pred zaključkom šolskega leta

GREMO NA POČITNICE!

